TANDREȚE
8
BRICE PELMAN
FUGARA

...Se opriră pe trotuar să se sărute. Un trecător grăbit dădu peste ei și întoarse capul.

– Nu mai există copii în ziua de azi! bombăni el.

Dar pe ei îi durea în cot de bombănitori și de trecătorii grăbiți; ei aveau tot viitorul în față, erau singuri pe lume... Fără îndoială că asta era dragostea. Un alai de mizerii de care se agățaseră câteva secunde de eternitate.

EDITURA Z

Lei 1500

Înduioșătoare și dramatică poveste de dragoste dintre doi adolescenți – Romeo și Julieta ai timpurilor moderne.

B.P.

BRICE PELMAN

FUGARA

Traducere de

NICOLAE CONSTANTINESCU

1994

Editor

ZAMFIR M. RUSU

Coperta de

GEORGE CRISTEA

Tipărit sub comanda nr. 40 452
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București

1

ALERGA, ALERGA CU sufletul la gură. Nu-și mai simțea picioarele și avea impresia că inima îi va face explozie. Ploaia îi uda părul, îi biciuia fața, i se strecura pe gulerul rochiei, îi împroșca coapsele. Și, în spatele ei, pe asfalt, la o sută de metri, poate mai puțin, răsunau pașii și strigătele urmăritorilor.

– Hoții! Opriți-o!...

Erau doi bărbați în puterea vârstei, cu siguranță antrenați la sporturi. Așa că, mai mult ca sigur, cu picioarele ei mici, Zoe nu avea nici o șansă să le scape; vor pune mâna pe ea și atunci se va sfârși, se va sfârși pentru totdeauna cu noua ei libertate. Totuși, nu era absolut convinsă de acest lucru, alerga, spera ca, prin minune, cei doi să-și rupă vreun picior, să sufere un atac de inimă, să se trezească cu un ghiveci de flori în cap, orice... Și apoi, era noapte, noaptea era complicea hoților. În seara aceea Zoe trecuse în tabăra hoților. Invoca toți sfinții scelerați să-i vină în ajutor – era sigură că existau!

– Puneți mâna pe ea! Opriți-o!

Unde avea s-o ducă cursa asta? Câte minute, secunde mai putea rezista? La intersecție văzu un ceas luminat care arăta 23 și 20. Din fericire, străzile erau pustii, cu excepția unor mașini rare ale căror cauciucuri scârțâiau pe drumul ud și care o stropeau în trecere. Pietonii se refugiaseră în cafenele sau sub portaluri. Nici unul nu s-ar fi deranjat să se repeadă după ea.

Când simți primele efecte ale unui junghi, își lipi o mână pe locul dureros ca să-l țină apăsat și își încetini puțin fuga. În spatele ei pașii se apropiau primejdios și întoarse capul să vadă siluetele celor doi bărbați care alergau în ploaie gesticulând. Păreau două manechine dezarticulate. Cel mai gras dintre ei rămăsese mai în urmă, dar de celălalt nu o mai despărțeau decât vreo treizeci de metri. "M-am dus pe copcă", gândi ea. Dar, în același timp. o nouă zvâcnire o împinse înainte.

Nu avea decât două soluții: sau să continue să alerge drept înainte, sperând că urmăritorii ei se vor lăsa păgubași, sau să : uce pe străduța de la dreapta, căreia nu-i vedea capătul și a cărei obscuritate i se părea propice. Dacă sfinții sceleraţi și-ar da puțină osteneală, poate că ar găsi o ascunzătoare în acest loc.

Intră cu hotărâre pe străduță. Bărbatul din spatele ei – nu mai era decât unul – nu o slăbea deloc. Tocurile lor făceau pe pavaj un tămbălău îndrăcit. Se gândi la King-Kong urmărindu-și doamna din vis.

De o parte și de alta a străduței, în fața ușilor, stăteau înșirate lăzile de gunoi. Zoe răsturnă mai multe dintre ele, trecură câteva secunde, apoi auzi o înjurătură urmată de o mare hodorogeală care îi umplu inima de bucurie. Nu pentru multă vreme, din păcate! Bărbatul, un moment dezorientat, porni din nou în urmărirea ei cu o furie sporită. Acum îi auzea gâfâitul, probabil că și el era la capătul puterilor, pentru că sufla ca o forjă. "Dacă mă prinde, mă va omorî."

Străduța se răsucea ca o adevărată năpârcă și Zoe nu-i vedea capătul. "Măcar să nu mă fi rătăcit într-o fundătură!" își zicea ea. Cu toate că-și trecea mereu limba peste buzele umede de ploaie, simțea cum gâtul căpătase rugozitatea unui șmirghel. Pentru un pahar cu apă ar fi dat tot conținutul portofelului pe care îl strângea în mână.

– O să mi-o plătești, târâtură!

Între două șuierături, urmăritorul ei reușea s-o ocărască. Mai câștigase câțiva metri și rezistența lui, ca și furia, păreau că nu au limite. Zoe se gândea că fără un adevărat miracol, o chestie serioasă, îi va fi imposibil să scape. De exemplu, să se umfle un fluviu de noroi și să-l înghită pe omul din spatele ei, sau pavajul să se ridice ca o baricadă în spatele ei. Dar nimic, *NIMIC* nu se întâmpla! Mai mult, bărbatul se apropia din ce în ce. Parcă îi și simțea labele murdare pe mijloc, pe umeri... O

va bate, asta era sigur, o va pălmui, o va lovi cu piciorul... "Ca să te înveți minte, târâtură!" Ceea ce nu-l va împiedica după aceea s-o ducă la poliție. Nici rugămințile, nici implorările nu vor folosi la nimic, un astfel de om se va arăta neîndurător.

În sfârșit, zări capătul străduței. Domnul fie lăudat! Prin urmare nu era o fundătură! Dădea într-o stradă largă și bine luminată, care lucea ca o pânză cerată. Firma luminoasă a unui cinematograf se reflecta pe asfalt. Zoe ar fi dorit să intre în sală, dar în timp ce și-ar fi cumpărat biletul ar fi fost prinsă de urmăritor. Oricum, rula un film interzis celor sub 18 ani. Ar fi încercat zadarnic să pară mai mare, era departe de a arăta majoră. Își continuă drumul gâfâind. Exact când să dea colțul străzii, auzi zgomotul unei căderi. Se întoarse și-și văzu urmăritorul jos pe trotuar. Prin urmare, miracolul se produsese! Era mai puțin spectaculos decât umflarea spontană a unui fluviu de noroi, dar la fel de eficace. Bărbatul căzuse greoi și își masa glezna, strâmbându-se de durere.

Zoe nu se opri din fugă, dar mai încetini viteza. Strada pe care intrase acum era îngustă, mărginită de o palisadă înaltă care ascundea un șantier. Când se aștepta mai puțin, văzu o umbră ivindu-se brusc în fața ei. Fu apucată de mână și se simți trasă în spatele palisadei. Scăpase de o primejdie ca să dea peste alta? Lumina

slabă a unui felinar îi dădu posibilitatea să distingă trăsăturile celui care o trăsese din drum. Era un băiat cu fața slabă, cu hainele în zdrențe. Imediat simți că putea să aibă încredere în el. Probabil că era aproape de vârsta ei, avea părul roșu și fața pătată de pistrui, dar simpatia pe care i-o inspira era provocată de ochi, niște ochi bruni de câine fidel, puțin triști.

– Să nu vorbești! îi ordonă el. Ascunde-te acolo.

Îi arătă o ascunzătoare în spatele unei grămezi de scânduri. Se strecură înăuntru și se așeză direct pe moloz, prinzându-și picioarele cu mâinile, sprijinindu-și capul pe genunchi. Era udă până la piele, se sufoca și inima îi bătea cu putere. În curând auzi pe cineva alergând de partea cealaltă a palisadei. Probabil că bărbatul se ridicase și fără îndoială că era uimit de faptul că fugara se volatilizase brusc. Zoe îi auzi înjurătura, apoi zgomotul aversei îi acoperi pașii. Își îndreptă spatele, ușor reînseninată.

Salvatorul ei încercă să-i zâmbească.

– E bine?

Ea dădu din cap, încă nu reușea să vorbească.

– Ce avea cu tine tipul ăla?

Îi arătă portofelul pe care încă îl mai strângea în mână.

– I l-ai șutit?

Alt semn afirmativ.

– Cum te cheamă?

– Zoe.

– Pe mine Welcome.

"Ciudat nume", gândi ea. Încetișor începea să-și revină. Stăteau la adăpost de ploaie, sub un ieșind de beton, auzeau picăturile care se loveau de blănile de lemn, în jurul lor plutea un miros de mortar proaspăt și de pământ ud.

– Uite, bea asta.

Băiatul îi întinse o cutie de conservă pe jumătate plină cu apă. Ea bău cu aviditate, gata să se sufoce.

– Ți-e foame?

Ea zise că da, că murea de foame. Băiatul scoase din buzunarul blugilor o bucată de pâine.

– E tot ce am...

Zoe o luă și mușcă din ea la nimereală. În timp ce mânca, el o privea cercetător. În ciuda ochilor încercănați și a părului răsucit, de pe care încă se mai prelingea apa, o găsi drăguță. Rochia udă i se lipea de corp și o făcea să pară goală. Sânii mici, cu sfârcurile ridicate, aveau ceva arogant. Welcome nu mâingâiase niciodată sânii unei fete...

– Ar trebui să te usuci, zise el.

– Cum? îi răspunse ea cu o anumită mimică și cu gura plină.

– Pot să fac foc.

– Aici?

– E ușor. Avem lemne...

Îl văzu dispărând în spatele unui perete. Câteva minute mai târziu era înapoi cu o canistră. Strânse câteva bucăți de lemne de pe șantier și le făcu grămadă. Zoe, care își mâncase pâinea, se uita la el înfrigurată. Cu brațele încrucișate peste piept, își fricționa energic umerii.

Welcome vărsă benzina peste grămada de lemne și aprinse un chibrit. Flăcările țâșniră răbufnind. Surprinsă de intensitatea focului, Zoe se trase înapoi. Din mijlocul focului ieșea un fum gros, înnegrind tencuiala tavanului. Welcome se duse să pună canistra la loc. Când se întoarse, Zoe își scosese sandalele și încerca să-și dezlipească rochia de pe piele trăgând de țesătură. El își zise că era cel mai bine s-o scoată pur și simplu, dar nu îndrăzni să-i facă această propunere.

– Câți ani ai? întrebă el.

– Paisprezece.

– Ca mine.

Nu era adevărat, el nu avea decât treisprezece, dar nu i-ar fi plăcut ca fata să știe că era mai mic decât ea. Dacă o vreme vor fi împreună, era mai bine să ia imediat conducerea operațiunilor.

– De unde vii?

Ea nu răspunse.

– Ai fugit de undeva?

Mai mult ca să facă ceva decât din curiozitate, Zoe începu să scotocească portofelul. Găsi patru bancnote de o sută de franci, trei de zece şi nişte tichete de metrou.

– Nu vrei să vorbeşti? Ţi-e frică de mine?

Ea răspunse că nu, că avea încredere în el, şi povesti că fugise chiar în dimineaţa aceea de la internatul ei, o instituţie religioasă din Fontainebleau.

– Am şters-o la gară, explică ea, m-am urcat în primul tren şi... gata, asta e tot.

– Aveai bani?

– Nici un chior. M-am jucat de-a v-aţi ascunselea cu controlorul.

– N-ai părinţi?

– Ba da. Mama s-a remăritat. De aceea m-a dus la internat.

– Şi babacu' tău?

Sălta din umeri de parcă ar fi vrut să se debaraseze de o haină care o stingherea.

– Probabil că de azi-dimineaţă eşti căutată, zise el.

– Ah, da! S-ar prea putea!

– Ai vreo idee ce-ai să faci?

Zoe scutură din cap, privind ţintă la flăcări. Încet – încet începea să se încălzească, dar o cuprindea şi somnul. Ar fi vrut să fie uscat, ca să poată adormi imediat.

Un lung moment Welcome nu scoase nici o vorbă. În timp ce o privea cu coada ochiului, se gândea ce ar putea să facă pentru ea. Găsea că ar fi fost o foarte bună tovarășă pentru el. Și, dacă s-ar fi priceput cum să facă, l-ar fi lăsat să-i mângâie sânii din când în când...

– Am o idee, zise el deodată.

– Ce?

– O să te îmbraci băiețește și o să-ți tai zulufii.

Ea își duse mâna mașinal la lungile șuvițe umede. De ani de zile, părul ei stârnea uimirea tuturor acelora care se apropiau de ea. Mătăsos și auriu, i se răspândea pe spate până la mijloc. Era atât de des încât ai fi putut să crezi că se adăpostea sub un cort.

– Nu e genială?

– Mda, făcu ea, nu e rea. Ai haine?

– Eu nu, dar se poate aranja... Cât ai la chimir?

– La ce?

– La chimir... în portofel?

– Trei sute treizeci de franci.

– Phii! Poți să te îmbraci ca un duce!

Ea se încruntă. Felul lui de a vorbi o deruta puțin.

– Vom merge la Tobie, zise el.

– Unde vine asta?

– Tobie – zdreanță... cupețul de pe strada Saint-Jacques.

– Cu... ce?

El o privi cu mirare. Trebuia să-i explice toate alea? Ce se învăța prin internate?

– Las-o moartă, zise el în cele din urmă, o să vedem noi mâine...

Ea se înfioră, în ciuda căldurii focului.

– Nu e bine? Nu te încălzești?

– Ba da, ba da...

– Ai face mai bine să-ți scoți rochia...

"Uf! asta a fost, am îndrăznit", își zise el. Dar se întrebă dacă îl auzise. Zoe rămăsese ghemuită, cu capul între umeri, strângându-și genunchii cu mâinile, iar privirea i se pierdea mai departe în flăcări.

– N-ai să poți trage la aghioase așa, zise el, udă cum ești...

Ea nu răspunse, dar știa că el are dreptate. Atâta vreme cât nu-și va scoate rochia udă, nu va reuși să se încălzească.

– Hei! cu tine vorbesc! se enervă Welcome.

Ea zâmbi timid.

– Pot să dorm aici?

– Ți-e de glumă! Bineînțeles că poți! Doar că în zori trebuie să spălăm putina. Muncitorii vin la treabă la ora 7...

Se sculă și îl văzu afundându-se în umbră. Apoi reveni aducând un sac de iută, pe care i-l întinse ei.

– Uite, ia ăsta... N-ai decât să te bagi în el.

Ea îi zâmbi din nou, dar era mai mult un zâmbet de jenă decât de recunoștință.

– Ei hai, dă-i bătaie! Ce aștepți?

Ea se ridică, apucă sacul de iută și îl lipi în față de parcă ar fi încercat o rochie; în realitate voia să vadă dacă intră toată înăuntru. Welcome n-o slăbea din ochi.

– Întoarce-te, îi zise ea.

Deși nu din toată inima, el se supuse, săltând greoi din umeri. "Număr până la zece" își zise el. La cinci se întoarse. O văzu pe Zoe în chiloți și sutien, și inima începu să-i bată mai tare. Din acel moment se născu cu adevărat în el dorința s-o protejeze.

Zoe își dădea toată osteneala să se strecoare în sac, sărind când pe un picior, când pe altul, încât nu băgă de seamă că se uita la ea. El aștepta să fie decentă și apoi o întrebă:

– Gata?

– Gata.

Abia atunci se prefăcu că se întoarce.

– N-ai decât să te culci acolo, zise el arătându-i un soi de saltea făcută din mai mulți saci de ciment goi, puși unul peste altul.

Ea înțelese că era culcușul pe care îl pregătise pentru el.

– Și tu?

– N-am nevoie, răspunse el cu semeție.

Ea știa că ar fi trebuit să protesteze, cel puțin de formă, dar era atât de obosită încât nu avu curajul s-o facă. Se întinse pe sacii de hârtie; iuta o zgâria, dar îi era în sfârșit cald, focul sfârâia nu departe de ea și, ca fond sonor, avea zgomotul ploii pe ieșindul de beton, pe blănuri, pe o tablă care stătea agățată... Fusese o zi grea!

– Noapte bună, zise ea închizând ochii.

– Noapte bună, repetă Welcome.

Se uită la ea cum se înfășoară în sac și nu mai mișcă. După câteva secunde, socotind că dormea deja, se apropie și se uită cu atenție la fața ei. Încet, ca nu cumva s-o trezească, plimbă două degete pe fruntea ei, pe obraji, pe linia gropițelor...

"Dacă aș săruta-o?"

Ca mai adineauri, când o văzuse în chiloți și sutien, își simți inima luând-o la goană. Un val de căldură îi înroși fața.

Era frumoasă; într-adevăr, foarte frumoasă. Și emoționantă. Și o dorea.

"Și dacă aș săruta-o?"

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trezit-o din somn? I-ar fi purtat pică? S-ar fi supărat? Mai presus de orice, trebuia să evite s-o înfricoșeze; cea mai mică stângăcie putea să fie fatală.

Respirația lui Zoe se făcuse mai lentă, mai uniformă. Prin sacul de iută, Welcome vedea pieptul ridicându-se și

lăsându-se cu regularitate. Avea buzele întredeschise, niște buze cărnoase, strălucitoare, îndreptate parcă spre fața lui... Welcome se apropie atât de mult încât îi simți pe gură respirația. Atunci, uitând de orice prudență, le sărută. Le simți calde și umede. Inima îi zvâcnea, și nu i se potoli nici când se ridică să se îndepărteze.

Nu văzu că, sub țesătura de iută, respirația lui Zoe se accelerase sensibil.

2

– TREZEȘTE-TE! TREzește-te!

Zoe simți că era scuturată și deschise ochii gândindu-se că o recunoaște pe Celine, colega ei de cameră de la *Couvent des Fauvettes.* Dar în locul ei îl văzu pe Welcome și, brusc, îi reveni în minte ziua din ajun, cum se strecurase afară din internat, fuga cu trenul, cum rătăcise pe străzile Parisului, foamea, furtul portofelului, cum fusese urmărită și, în cele din urmă, intervenția nesperată, aproape miraculoasă, a lui Welcome.

Își frecă energic pleoapele, se uită cu atenție în jurul ei la șantier.

– Trebuie să ne facem vânt, zise Welcome. Acuși e șapte.

Ea se întinse, apoi căscă, punând în mod politicos mâna la gură. Probabil că la ora asta colegele ei de la *Fauvettes* se găseau în capela mănăstirii, așezate câte șase în bănci, cu cartea de rugăciuni deschisă pe genunchi, iar domnișoara Anicet, la armoniu, se pregătea să înceapă *Judica me Deus.*

– Hai, mai repede! insistă Welcome.

Îi întinse rochia, care avusese timp să se usuce și pe care o ținea ca pe un lucru fragil. Welcome se întoarse singur când ea luă rochia. Treizeci de secunde mai târziu, băiatul o trăgea după el afară din șantier. Nu mai ploua.

– Unde mergem? întrebă ea.

– La Tobie, răspunse el grăbind pasul.

– E departe?

– La zece minute de aici.

În curând recunoscu piața Saint-Michel, cu fântâna ei arteziană. Era unul din locurile din Paris care îi plăceau mult. Un prieten al mamei ei locuia foarte aproape de acolo, pe strada Saint-André-des-Arts. Cum îl chema? Perkins? Parkins? Cam așa ceva. Zoe nu-l văzuse niciodată, dar într-o zi, pe când se plimba prin partea locului împreună cu mama ei, o apucase o nevoie urgentă și, mai curând decât să o ducă într-o cafenea, aceasta preferase s-o ducă la prietenul ei Harkins, ăsta era! Acum își amintea numele lui. Din ziua aceea începuse Zoe să aibă unele bănuieli în legătură cu onorabilitatea mamei sale. Ajunsă la Harkins, mama ei sunase și, deoarece nu răspundea nimeni, deschisese ușa cât se poate de natural cu cheia care se găsea sub ștergător. Oare acest gest nu presupunea o mare intimitate între Harkins și mama ei? O anumită practică de viață comună?

– Ia uită-te un pic!

Întoarse capul în toate sensurile, întrebându-se la ce trebuia să se uite.

– Fotografia ta în ziar, zise Welcome.

Chiar în acel moment se văzu pe prima pagină a ziarului *L'Aurore,* în vitrina unui chioșc, dar Welcome nu-i lăsă timp să întârzie. O prinsese deja de mână și o trăgea după el în fugă pe strada Hachette, aproape pustie la ora aceea matinală. Ea îl precedă sub portalul unei clădiri.

– Dacă nu vrei s-o încasezi, va trebui să te grăbești, zise el.

Ea dădu ușor din umeri și îndepărtă mâinile în semn de neputință.

– Încearcă să-ți ascunzi puțin zulufii.

Ea își strânse părul și făcu din el un fel de conci. Welcome scoase din buzunar un pumn de mici obiecte heteroclite de unde luă două elastice. Îi prinse cu stângăcie coada rebelă, apoi se dădu puțin înapoi ca să vadă efectul. Zoe era la fel de frumoasă, dar deja greu de identificat.

– Haide, vino, o să fugim.

Și porniră pe strada Saint-Jacques de parcă i-ar fi alergat o mie de draci. Ea se gândea la pedeapsa ce o aștepta când o vor găsi. După prima fugă i se impusese să stea în genunchi toată ora de educație religioasă. Cel mai

rău era să nu ai voie să stai pe tocuri. La cea mai mică tentativă, o lovitură de nuia te chema la ordine. Asta era o amintire neplăcută. La sfârșitul orei nici măcar nu-și mai simțea genunchii. Și, cu siguranță, pentru o recidivă, pedeapsa va fi și mai severă.

– Stai! îi strigă ea. Nu mai pot...

– Aproape că am ajuns.

– Dacă-ți spun că nu mai pot!

Se opri. Zoe era toată roșie. Inima, tâmplele îi băteau cu furie și puncte negre îi dansau în fața ochilor. Nu era în stare, nu putea să facă nimic pe nemâncate. Visa la o cafea cu lapte și cornuri, cel puțin o jumătate de duzină de cornuri.

– Acolo este, zise Welcome întinzând brațul în fața lui.

Arăta spre o prăvălie cu vitrina pictată în negru, în fața căreia se aliniau umerașe pe care atârnau haine. Zoe aprecie că mai aveau vreo două sute de metri și merse fără să mai fugă. Se ținea într-o parte ca să-i treacă junghiul. Welcome îi dăduse drumul la mână și mergea încet în fața ei ca să o ascundă trecătorilor, dar nervozitatea lui ar fi putut mai curând să le atragă atenția.

Când ajunseră în fața prăvăliei, un bărbat ieși afară și Zoe avu impresia că vede un gigant. Purta o imensă mantie îmblănită care aproape că atârna pe jos și barba lui de un alb murdar, cu siguranță niciodată tăiată, forma

un soi de jabou ce se oprea la jumătatea pieptului. Acel bărbat – mai curând acea creatură – îi inspira lui Zoe un sentiment de curiozitate amestecat cu spaimă, dar fără îndoială că spaima s-ar fi dovedit mai tare dacă i s-ar fi spus că mantia lui era făcută dintr-o mulțime de piei de șobolan. El îi omorâse cu mâna lui, el pregătise și cususe pieile. Haina astfel confecționată degaja un miros de îngrășământ care izbea pe oricine se apropia la mai puțin de doi metri.

Tobie – căci el era – îl recunoscu pe Welcome de la prima privire.

– Salut, fiule!

Îi întinse o mână mare și murdară, cu degetele depărtate, pe care Welcome o strânse cu respect.

– Ce vânt te aduce așa de dimineață?

– În legătură cu prietena mea, răspunse Welcome.

Tobie își lăsă privirea să alunece spre Zoe, pe deasupra ochelarilor cu ramă de fier.

– Mda...

– I-ar trebui niște blugi, explică Welcome.

Tobie se încruntă.

– Ai bani?

Welcome se bătu cu mâna peste buzunarul din spate al pantalonilor. Acolo pusese bancnotele încredințate de Zoe, după ce lăsase undeva pe un trotuar portofelul compromițător.

– Am tot ce trebuie, zise el.

Tobie dădu îndelung din cap.

– Să fie ceva drăguț, ai?

Se apropie de tânăra lui clientă și îi ridică bărbia. Zoe s-ar fi lipsit imediat bucuroasă de toți banii în fața lui. În clipa aceea, chiar și soarta colegelor ei de la *Couvent des Fauvettes* i se părea de invidiat.

– O să găsim noi, zise Tobie intrând în prăvălie.

Welcome și Zoe veniră după el, primul strângând cu putere mâna celei care venea în urmă, ca să-i dea curaj. Rafturile degajau un miros cumplit de jeg și naftalină, care îți făcea greață. Lumina de la un tub de neon așternea pe fețe reflexe verzui-albastre.

Cu o privire de profesionist, Tobie aprecie talia fetei înainte de a scotoci într-un maldăr scârbos de țoale. Scoase din el niște blugi de un albastru spălăcit și îi întinse clientei lui.

– Ăștia aproape că n-au fost folosiți, zise el. Haide, încearcă-i!

Zoe îi îmbrăcă fără să-și scoată rochia. Sus i se potriveau, dar erau cu vreo cincisprezece centimetri prea lungi. Tobie propuse să se intervină puțin cu foarfecele, ceea ce se și făcu de îndată ce se înțeleseră la preț.

Zoe își mai alese un tricou fără mâneci și larg la gât, o geacă neagră și o pereche de bascheți în stare bună. Tobie îi dădu totul pentru o sumă rotunjoară din care

consimți să lase câțiva franci în schimbul rochiei și sandalelor cu care Zoe nu mai avea ce face. Apoi Welcome apucă taurul de coarne.

– Aveți niște foarfeci care taie bine? îi zise el lui Tobie. Pot să le încerc?

Celălalt îl privi bănuitor.

– Ce să faci cu ele?

Atunci Welcome fu nevoit să dea cărțile pe față. Spuse că prietena lui se hotărâse să se pună în pas cu moda și să-și taie părul. Tobie nu putea fi dus cu zăhărelul. Nu citise ziarele – nu citea nici un ziar din pricina prețului lor exorbitant – dar își închipui că tânăra lui clientă fugea de poliție; numai că se pricepea să nu pună întrebări indiscrete. În schimb înțelese imediat avantajul pe care-l putea avea din această situație. Un păr așa cum avea Zoe valora foarte, foarte mult. Îl va vinde teribil de scump.

– Pe vremuri am fost coafor, zise el. Mai dați-mi cinci franci și voi face o tunsoare frumoasă după moda americană.

Welcome nu se consultă cu Zoe din priviri decât de formă. Era sigur că o tranzacție atât de cinstită îi convenea. De altfel era mândru că știuse din prima clipă să găsească omul potrivit. Cu siguranță că Zoe îl va admira pentru asta.

– De acord, zise el.

Natural, Tobie nu fusese în viața lui coafor. Făcu în așa fel încât să taie coada fetei cât mai aproape de craniu, pentru a obține pe ea cel mai bun preț. După care se străduia să egaleze părul rămaș, astfel încât, până la urmă, Zoe semăna cu un tânăr recrut.

– Ai? Ce zici?

– Trăsnet! exclamă Welcome.

Zoe se arătă mai rezervată, căci trebuia să se obișnuiască cu noua înfățișare, dar nu vărsă o lacrimă pentru părul pierdut; era simbolul unui regim de carceră de care spera că a scăpat pentru totdeauna...

Welcome își luă sarcina să meargă la brutărie după cornuri. Cumpără o duzină ca să fie sigur că le vor ajunge. Fetei i-ar fi plăcut să aibă și o cafea cu lapte, dar, cu toate că era aproape sigură că de acum înainte lumea nu o mai putea recunoaște, el crezu că e mai prudent să nu se arate pe terasa unui bistrou.

După cumpărături mai aveau aproape două sute de franci, suficient să se poată hrăni câteva zile. Dar Welcome aprecie că era păcat să nu fructifice capitalul.

– Am putea merge la Paulo, zise el.

– Cine e Paulo? întrebă Zoe.

El îi explică imediat că era un prieten de-al lui, unul mare, de șaptesprezece ani. Cu ani în urmă, tatăl lui își făcuse bagajul și, de câtăva vreme, mama lui era în spital

cu o fractură de femur. Fiind singur acasă, organiza mici partide de pachețele; toți amicii erau invitați în mod cordial.

– Ce sunt alea pachețele?

– Se joacă cu cărțile. Bancherul împarte cărțile, atâtea pachete câți jucători sunt. Apoi fiecare jucător mizează o sumă pe pachetul pe care și-l alege. După ce toată lumea a mizat, bancherul întoarce pachetul rămas pentru el. Uite, să zicem că vede un decar. Va întoarce atunci toate celelalte pachete. Și pe urmă e foarte simplu: ridică miza de fiecare dată când cartea întoarsă e mai mică de zece și o dublează când cartea e mai mare.

– Și ce se întâmplă când unul din jucători întoarce și el tot un zece?

– Bancherul saltă banii.

– Și bancherul se schimbă vreodată?

– Da, primul care întoarce un as îi ia locul.

– Și tu câștigi la jocul ăsta?

– Păi am fler și mizez pe cartea bună.

Zoe nu jucase niciodată până atunci un joc pe bani, ceea ce i se păru un motiv suficient ca să încerce.

– De acord, hai să mergem, zise ea. E departe?

Era la doi pași de acolo, pe strada Mouffetard. Porniră spre Paulo mâncându-și cornurile. Acum nu se mai temea că vreun trecător ar fi putut să se ia de Zoe. Noua coafură și hainele de băiat îi modificaseră total

înfățișarea; în așa măsură încât puteai avea îndoieli asupra sexului ei.

Strada Mouffetard cunoștea afluența și animația de fiecare zi. Într-o atmosferă dominată de mirosul de mărar și pară, cu care se amestecau uneori mirosuri mai acre, gospodinele își făceau cumpărăturile de la tejghelele pieței în aer liber. Paulo locuia foarte aproape de piața Contrescarpe, într-o casă veche contemporană cu Rabelais, împodobită cu o firmă ciudată pe care se vedea o pisică într-o cizmă.

Înainte de a intra, Zoe și Welcome împărțiră în două banii pe care îi mai aveau, de-o parte banii destinați jocului, de cealaltă cei pe care îi opreau în caz că soarta le-ar fi fost potrivnică.

Urcară niște trepte de lemn mâncate de carii și bătură la ușa de pe care vopseaua roșie se cojea la fel cum se jupoaie o piele bolnavă. Se auzi zgomotul unui scaun împins, pași pe podea, apoi ușa se deschise.

Paulo semăna cu o salată bine crescută. Lung, slab, cu tenul ca seul, cu părul zbârlit, părea tot timpul încurcat de membrele lui. Clipi de câteva ori în penumbra palierului înainte de a-l recunoaște pe Welcome.

– Salut!

– Salut! făcu Welcome ca un ecou.

Așteptă ca Paulo să închidă ușa în urma lor ca să i-o

prezinte pe Zoe, dar dură mult căci sosirea lor întrerupsese o partidă. Mai erau acolo alţi doi jucători, pe care Welcome îi recunoscu imediat: Frédé şi Larbi, un tunisian de optsprezece ani, care era de departe cel mai mare din bandă.

Paulo aduse două taburete pentru noii veniţi şi aceştia se aşezară şi ei în jurul mesei din bucătărie. Camera mirosea a ulei rânced, transpiraţie şi tutun. Jucătorii aveau în faţă sticle de Coca-Cola, care lăsaseră urme rotunde pe masă, iar capacul unei cutii de conservă servea drept scrumieră.

Larbi, care era bancher, luă în mână cărţile negre de jeg, le amestecă, îl puse pe Frédé să taie şi le împărţi în cinci tenculeţe aproximativ egale, apoi îşi încrucişă pe piept braţele musculoase de culoarea castanei, aşteptând ca ceilalţi să pună mizele. În încăpere domnea liniştea. Prin geamuri ajungeau până la ei zgomotele străzii.

Trei din pachete au fost foarte repede acoperite cu câte o bancnotă de zece franci. Numai Zoe nu mizase încă şi simţea privirile celorlalţi patru fixate asupra ei. Până la urmă luă şi ea o bancnotă de cincizeci de franci şi o puse pe unul din pachetelele disponibile.

– Eşti scrântintă, zise Welcome, e prea mult...

Făcuse aşa din fanfaronadă, pentru că era singura

fată şi voia să se impună de la început; de aceea refuză să-şi retragă miza.

– E dreptul meu, nu?

Îi luă pe ceilalţi drept martori.

– Asta depinde de bancher, zise Frédé. Dacă Larbi acceptă, asta e treaba lui.

– Dia! Miza o piui cum vriei! exclamă Larbi. Daca caştigi ti plitesc...

Welcome făcea nişte ochi cât faruriile. De când venea el la Paulo, niciodată nu văzuse asemenea abuz.

– Staţi, băieţi! Poate că n-a priceput...

– Drept cine mă iei? se supără Zoe. Gata, am jucat; mergem mai departe.

Larbi îşi luă un răgaz să-şi sufle nasul între degete în chiuveta de vase. Nu i-ar fi plăcut să mărturisească, dar inima îi bătu cu putere când îşi întoarse pachetul. Cartea fu întâmpinată cu rumoare: damă de pică. Existau puţine şanse ca Larbi să fie nevoit să le plătească celorlalţi, dar nu-şi arătă bucuria aşa cum nu-şi arătase mai adineauri emoţia. Vrând să creeze suspans, începu să întoarcă pachetele pe care se găseau mizele de zece franci. Şi apărură succesiv un nouă, un patru şi un opt. Larbi încasă cu calm cele trei bancnote şi începu să facă o serie de pase magnetice deasupra ultimului pachet.

– Sfârşeşte! zise Welcome. E agasant!

– Pii, aşa caştigi, protestă Larbi.

– Aşa, aşa, continuă! îl încurajară ceilalţi.

Numai Zoe nu zicea nimic, dar începea să simtă chinurile jocului şi sângele îi fugise din obraji. Gândul îi zbură o clipă la colegele ei de la *Couvent des Fauvettes,* care probabil că acum erau la ora de gramatică; şi-o imagina pe sora Augusta la tablă şi banca ei din fundul clasei goală...

Deodată văzu mâna mare şi brună a tunisianului coborând peste pachetul ei şi întorcându-l. Imediat se auzi un nou murmur. Larbi dăduse pe faţă regele de inimă.

Partida continuă cu şanse diferite pentru Zoe, dar în vreme ce toţi ceilalţi riscau mai departe doar zece franci de fiecare dată, ea se încăpăţânase, în ciuda avertismentelor repetate ale lui Welcome, să joace mereu câte cincizeci de franci. La început norocul o favoriză, apoi trase un as şi luă în primire banca. În acel moment strânsese o sumă de trei sute de franci, în detrimentul aproape exclusiv al lui Larbi, care fusese nevoit să se retragă din joc din lipsă de "muniţii". Welcome se menţinea aproape la nivelul lui iniţial şi nici el, nici Zoe nu se atinsese încă de rezerva pusă de-o parte înainte de a intra acolo.

Atunci Frédé, suferind influenţa lui Zoe şi dând dovadă de resurse nebănuite, începu să joace şi el pe

sume mari şi ghinionul făcu ca în acelaşi timp norocul să o părăsească pe Zoe.

La orele 16 şi 30, după un joc neîntrerupt de şapte ore, Welcome şi Zoe se pomeniră fără o leţcaie, trebuind să-i plătească lui Frédé şi să epuizeze în acest fel şi rezerva de care îşi interziseseră totuşi să se atingă.

3

INSTINCTUL ÎL AVERtiză pe Welcome că era mai bine să nu-i facă nici un reproș lui Zoe. El o dusese acolo. Fără a mai pune la socoteală că fuseseră banii ei. Își spunea că probabil Zoe voia să uite acest incident cât mai repede și era gata s-o ajute. De aceea nu mică îi fu mirarea când o văzu chiar pe ea abordând acest subiect.

Reveniseră spre piața Saint-Michael. În realitate, Welcome se îndrepta din reflex spre șantierul unde obișnuia să-și petreacă noaptea. În aer plutea un miros de cartofi prăjiți și cârnați calzi, care le răsucea cu cruzime cuțitul în rană: nu mai aveau nici măcar un franc ca să-și amăgească foamea. Faptul se produse atunci când se opriră în fața vitrinei unui cofetar.

– Ne ducem și mâine la ei? întrebă Zoe.

Sprinteneala minții nu era cea dintâi calitate a lui Welcome. La început se întrebă despre ce vorbea, apoi se încruntă făcând riduri-riduri... Era nebună sau ce?

– Ascultă... începu el stingherit.

Dar ea îl întrerupse cu fermitate.

– Știu de unde să fac rost de bani, zise Zoe.

– Bani!

El nu avea curaj să fure un portofel. De altfel el avea alte metode. Când îi era cu adevărat foame, făcea în așa fel încât să poată șterpeli un măr de pe o tarabă, sau să "curețe" terasele cafenelelor. Asta însemna a pune mâna pe bacșișurile și pachetele cu arahide rămase pe mese. Căpătase chiar o tehnică foarte bună în această specialitate și nu era deloc periculos; chiar prins în flagrant delict, nimeni nu l-ar fi urmărit pentru o ciordeală atât de neînsemnată.

– Cunosc un tip care locuiește foarte aproape de-aici, zise Zoe.

– Ei și? Uiți că ești căutată. O să te dea pe mâna curcanilor.

– Nici un pericol, nu m-a văzut nici o dată.

– Îl cunoști sau nu-l cunoști?

– Știu unde locuiește, asta e tot. Și mai știu că își pune cheia sub ștergător.

– Vrei să te duci la el acasă?

– Trebuie neapărat.

– Și dacă dă peste tine?

– Știu pe unde să fug... Hai, vino, mergem acolo.

El o urmă în silă. Cu toate că nu o cunoștea decât din ajun, știa că n-ar fi servit la nimic dacă s-ar fi opus. O admira și în același timp îl speria puțin. Altfel, deplângea

faptul că nu avea într-adevăr nevoie de el. Văzând-o cu sufletul la gură, udă până la piele, sperase s-o ia sub aripa lui, dar se pare că acele șapte ore petrecute la pachețele o făcuseră să se descopere. Nu numai că hotăra singură, dar îl trăgea și pe Welcome după ea. În sinea lui spera să nu găsească cheia sub ștergător și el să salveze situația procurându-i cel puțin cu ce să se hrănească înainte de a se face noapte.

Zoe pornise pe strada Saint-André-des-Arts și mergea cu capul ridicat spre numărul de la porți. Curând se opri în fața unei clădiri vechi, la parterul căreia se afla o galerie de artă, viu luminată, în vitrină fiind expuse tablouri de avangardă.

– Aici este zise ea, la doi.

Arătă spre o ușă mare vopsită în verde închis, cu un buton de sonerie din aramă strălucitoare. Welcome simți cum i se pune un nod în gât.

– Ce facem? întrebă el.

Dar imediat regretă această întrebare care dovedea prea mult supunerea lui față de Zoe.

– O să mă aștepți aici, răspunse ea.

Poate că el se simți ușurat, dar nu arăta ce simțea.

– Lasă-mă cel puțin să stau de pază...

– Am să mă descurc foarte bine singură. Dacă aud zgomot, fug pe la bucătărie. E acolo o scară de serviciu.

– Și muhaiaua? Te-ai gândit la muhaia?

– La ce?

– Tipa de la poartă, portăreasa...

– Lasă. Aranjez eu.

Nu avusese timp să-i spună mai multe. Zoe apăsase pe butonul de deschidere şi dispăruse în spatele uşii vopsite în verde.

Trecuseră doi ani de când venise acolo cu mama ei, dar recunoscu imediat locul, scara în spirală care pornea de la dreapta ei, cu covorul roşu şi vergelele de cupru care îl fixau de fiecare treaptă, plantele din ghivecele aşezate în fundul vestibulului şi oglinda mare de pe perete, unde se văzu din cap până în picioare, pentru prima dată de când suferise transformarea, cu senzaţia că vede pe altcineva.

Îi veni inima la loc când descifră pe uşa lojii un mic anunţ: *Portăreasa se întoarce imediat.* Trecu prin faţa cutiilor de scrisori şi porni în sus pe scară, urcând treptele două câte două. Inima îi bătea cu putere când se opri în faţa uşii lui Philippe Harkins. O placă de cupru prinsă pe uşă nu lăsa nici un dubiu asupra identităţii proprietarului. Zoe se aplecă, ridică ştergătorul şi văzu imediat cheia. Înghiţi de câteva ori să-şi umezească gâtul..

În toată clădirea nu se auzea nici un zgomot. Din prudenţă îşi lipi urechea de uşă. Înăuntru domnea aceeaşi tăcere suverană. Nu-i era cu adevărat frică, dar

pusese stăpânire pe ea o excitare care îi provoca o oarecare euforie. "Ce-o da Domnu'!" își zise ea rotind cheia în broască.

Curios, recunoscu imediat mirosul apartamentului unde nu intrase totuși decât o singură dată; era un amestec de *after shave* și de hârtie imprimată. Puse la loc cheia sub ștergător, exact în locul de unde o luase, și închise ușa în urma ei. Astfel, dacă proprietarul ar fi sosit în timp ce ea se găsea înăuntru, nu ar fi bănuit nimic. Era grija ei să nu fie surprinsă și să-și aranjeze o ieșire de siguranță.

Parchetul era acoperit cu o mochetă groasă care înăbușea zgomotul pașilor. Totuși, când trecu din vestibul în camera de zi, o scândurică îi trosni sub picior și se înfioră toată. Se opri o clipă în loc înainte de a merge mai departe.

Încăperea, mare și aranjată ca vitrina unui magazin de mobilă, îi păru că nu prezintă nici un interes. În schimb, biroul care urma după ea era un loc cu suflet. Șirurile de cărți care urcau până la tavan, fotoliile de piele tocite, dezordinea selectă care domnea pe masa de lucru, ofereau imaginea unei încăperi unde se trăiește.

Deodată, Zoe avu un șoc recunoscând pe o mobilă o fotografie a mamei ei. Era o fotografie care o arăta mai curând dezbrăcată – s-ar fi putut spune indecentă? – așezată într-un pat, cu sânii goi, cu părul lung încă

răvășit, de parcă tocmai se trezise din somn. Poza, de bună calitate, era destul de recentă, căci Zoe zărea pe un scaun micul taior de la Cardin pe care mama ei și-l oferise după ce se recăsătorise, în urmă cu un an și jumătate. Putea să păstreze un bărbat fotografia unei femei într-o astfel de ținută fără să fie amantul ei? Zoe trebuia să tragă de aici concluzia că noua căsătorie a mamei sale nu schimbase nimic din legăturile pe care le întreținuse cu Harkins?

Pradă celei mai puternice nedumeriri, Zoe trecu din nou în camera de zi, apoi intră în bucătărie unde descuie ușa care dădea acces spre scara de serviciu. Așa putea să lucreze mai liniștită. Văzând frigiderul, nu rezistă tentației și îl deschise. Găsi lapte și bău pe săturate din sticlă; îi plăcea la nebunie laptele. În afară de asta nu mai erau decât o bucată de unt cu care nu avea ce să facă și un rest de sardele în ulei care o îngrețoșară.

Dormitorul ca și frigiderul, era tipic pentru un celibatar: un pat nefăcut, miros de noapte, haine împrăștiate cam peste tot, scrumiere pe jumătate pline... În orice caz, nici urmă de bani. Nici bancnote, nici monede. Oare Harkins îi dădea bani mamei sale? Zoe era sigură că nu intrase niciodată în camera aceea și, totuși, i se părea că o recunoaște... Deodată înțelese: acolo, în patul acela fusese făcută fotografia compromițătoare. Pentru a doua oară în câteva minute, Zoe

simţi un şoc în inimă. Suportase greu a doua căsătorie a mamei sale, dar îi pica şi mai rău faptul că avea un amant. Asta, fără îndoială, pentru că mama ei se arătase totdeauna încăpăţânată în privinţa moralităţii. "Să nu uiţi asta, fiica mea, în moralitate stă totul; fără fidelitate nu există mântuire." Astfel de fraze îi mai răsunau şi acum în urechi. Fără a mai pune la socoteală că şi *Couvent des Fauvettes* îi împuiaseră capul; virtutea, fidelitatea, puritatea (mai ales puritatea) erau cuvinte care se repetau în toate conversaţiile. "Mama mea nu e nici pură, nici fidelă", îşi zise Zoe.

Începând din clipa aceea – era ceva căruia nu i se putea împotrivi – Zoe îşi văzu mama peste tot în poziţiile cele mai necuviincioase; în pat, bineînţeles, dar şi pe canapeaua din camera de zi, pe covorul din birou, în cadă... da, mai cu seamă în cadă. Era o cadă mare, de un albastru pastel foarte şic, în care îţi venea să intri de cum o vedeai. Zoe tocmai întinsese mâna spre unul din robinete, când o sonerie stridentă o făcu să tresară violent. Telefonul!

Îi trebui un lung moment ca să-şi revină. Soneria, clară şi fermă, vibra mereu şi Zoe avea impresia că îi sfredeleşte timpanele. Îşi aminti că văzuse telefonul în birou şi se întoarse maşinal în această încăpere. Abia în faţa aparatului îi veni ideea ciudată de a ridica receptorul.

Zoe nu rezistase niciodată mai mult de câteva secunde la o astfel de pornire. Mâna ei sălță receptorul cu repeziciunea unui pescăruș care își apucă prada.

– Alo! Valérie? zise un glas de bărbat.

"E cu siguranță Harkins", gândi Zoe. Cine altul ar fi putut s-o sune la telefon pe mama ei la el acasă?

– Alo! tu ești? reluă vocea.

Cu inima bătându-i puternic, Zoe se străduia să-și țină respirația.

– Ascută, scumpo, nu e vina mea dacă am fost reținut de patron... Valérie, mă asculți?

Zoe ar fi putut pur și simplu să închidă. Dar n-o făcu și zise.

– Cu cine vreți să vorbiți?

– Te rog, imploră Harkins, nu te mai juca. Crezi că nu-ți recunosc vocea? Ce vești ai despre fiica ta?

Zoe adresă receptorului cea mai urâtă strâmbătură.

– Bla bla bla bla bla bla! făcu ea.

Și închise.

"Nu mai trebuie să pierd nici un minut. Mama va apărea cu siguranță dintr-un moment în altul..."

Cuprinse într-o singură privire șirurile de cărți, tapiseriile, covoarele... Cu siguranță că toate valorau o adevărată avere, dar cum să le vinzi? Oricum, trebuia să se grăbească, să se grăbească! Intră din nou în dormitor

și deschise șifonierul... Hainele suspendate de umerașe îi aduseseră aminte de prăvălia lui Tobe.

Ca întotdeauna, ideea care îi trecu prin minte își găsi un început de execuție în fracțiunea de secundă în care o formulase. Desprinse un umeraș, apoi altul... Nu avu timp să facă la fel și cu al treilea. Brusc, rămase încremenită auzind o cheie învârtindu-se în broască.

Ca să fugă prin bucătărie trebuia mai întâi, în mod obligatoriu, să traverseze vestibulul. Era un lucru realizabil dacă vizitatorul intra direct în camera de zi. În caz contrar ar fi fost pierdută.

– Philippe!

Zoe recunoscu instantaneu vocea mamei ei. Cu cele două costume în brațe, se simțea incapabilă să facă cea mai mică mișcare, incapabilă să pună un picior în fața celuilalt. Va aștepta acolo în mod stupid ca să fie găsită?

Soneria telefonului îi veni în ajutor. Auzi pașii precipitați ai mamei și îndreptându-se spre aparat și, din nou vocea.

– Ah! tu ești!... Cum?... Bineînțeles că nu, am sosit în clipa asta... Probabil că ai format greșit.

Acum ori niciodată era momentul ca Zoe s-o ia la sănătoasa. Fără să lase cele două costume, înaintă până în pragul vestibulului, de unde auzi și mai clar vocea mamei ei.

– De la micuța asta nu voi avea decât necazuri, zicea

ea, a mai fugit o dată, m-am săturat! Dacă aș putea să știu măcar ce-i umblă prin minte!

Zoe nu mai avea de făcut decât trei sărituri mici ca să ajungă la ușa de serviciu, dar nu se putea hotărî să le facă. Deodată i se păru mult mai important să afle ce gândea mama ei despre ea. Nu visase așa ceva?

Își încordă auzul. Inima îi bătea atât de tare încât simțea o durere în piept. Și deodată vocea mamei ei se schimbă:

– Noroc că te am pe tine! Aș înnebuni dacă m-ai părăsi... Oare mă iubești, Philippe?... Ești sigur?... Aș face tot ce-ai vrea, dragule, tot ce mi-ai cere... Numai tu contezi...

Zoe își simți ochii umezi de lacrimi, dar nu durerea îi făcea atâta rău cât mai ales mânia.

– Târfa, murmură ea, târfa!

Toată dragostea, toată tandrețea pe care le transmitea prin telefon, nu erau oare dragostea, tandrețea pe care le *fura* fiicei sale?

Oricum, Zoe știa destul. Cele trei mici sărituri pe care nu avusese curajul să le facă adineauri le făcu acum fără cel mai mic efort. Și se pomeni imediat pe scara de serviciu. Când ajunse în strada Sainte-André-des-Arts se făcuse aproape noapte și toate prăvăliile aveau luminile aprinse. Burnița ușoară care cădea făcea să lucească asfaltul și caroseria mașinilor. Trecătorii își vedeau de

treburile lor fără să le pese câtuși de puțin de Zoe. Încă sub efectul șocului primit, fata se întrebă preț de o clipă ce făcea acolo cu acele haine de bărbat în brațe.

Vocea lui Welcome o făcu să coboare pe pământ.

– Ce sunt astea?

Ar fi fost mândru daca ar fi știut cât de bine îi părea că îl aude din nou, dar nu lăsă să i se vadă mulțumirea.

– Niște haine, răspunse ea. Le vom vinde.

– Să le vindem?

– La Tobie e încă deschis, nu?

– Tobie e ultimul care închide seara și primul care deschide dimineața.

– Atunci, hai, mergem la el.

El îi luă hainele din brațe și îi întinse o bucată de chec învelită în celofan.

– E pentru tine, îi zise el. Eu am mâncat.

– De unde ai asta?

– Bistroul de alături... Simplu ca bună ziua.

Ea rupse ambalajul cu dinții și mușcă din chec.

– Știi? zise ea cu gura plină. Am văzut-o pe mama...

În drum spre Tobie avu tot timpul să-i povestească aventura ei, trecând totuși sub tăcere unele detalii. Nu i-ar fi plăcut să știe ciuda pe care o simțise auzind-o pe mama ei cum vorbea la telefon. El nu trebuia să știe durerea pe care o încercase simțindu-se frustrată de

dragostea maternă. Era o problemă strictă familială, o problemă care trebuia să se rezolve între femei.

Când Welcome o întrebă în ce stare se găsea mama ei, Zoe îi răspunse:

– Tu ce crezi! Era zdruncinată. Plângea la telefon, nu știa ce spune...

Și Welcome o admiră pentru că știuse să se oprească și nu se dusese s-o consoleze. O mamă care, pentru a-și trăi viața, își duce fata la internat, nu merită să fie consolată.

În ampla lui mantie din piei de șobolan, Tobie lua aer în fața prăvăliei.

– Ah! ați venit iar! exclamă el. Mi-ați adus ceva frumos?

Și își frecă impudic mâinile.

Welcome, bucuros să scape de greutate, dădu drumul la haine pe o tarabă. Lui Tobie îi fu de ajutor o simplă privire să vadă că erau niște țoale de prima calitate.

– Nu le trânti aici, zise el agitându-se. E mai bine dacă stăm de vorbă înăuntru.

Welcome și Zoe îl urmară în prăvălie. Tobie își puse ochelarii cu ramă de metal pe vârful nasului și luă în mână una din haine, pe care o pipăi ca o femeie. Era un costum de flanel gri-fer ce purta eticheta unui croitor celebru din piața Vendôme. După ce-l examină pe la

toate cusăturile, după ce se asigură că nu era agățat, nici nu avea vreo gaură care să-i micșoreze valoarea, trecu la al doilea, supunându-l și pe acesta aceluiași tratament. Welcome și Zoe așteptau verdictul cu o nerăbdare nereținută.

– Nu am clienți pentru acest fel de haine, zise el în cele din urmă, trăgând cu ochiul la furnizorii lui.

Amândoi ridicaseră spre el o privire mâhnită și păreau brusc zdrobiți de oboseală.

– Dar ca să vă servesc, continuă Tobie, o să vă debarasez de ele...

O rază de speranță luci în ochii lui Welcome. Tăinuitorul scoase de sub mantie un portofel scâlcit burdușit de bancnote, din care trase meticulos patru hârtii de cincizeci de franci.

– E tot ce pot să fac, zise el punând suma pe tejghea. Cum vreți.

– Niște haine aproape noi! protestă Zoe.

– Vremurile sunt grele pentru toată lumea, se smiorcăi Tobie.

Se trăgea cu degetele de barbă de parcă ar fi scărmănat lână. Zoe se întoarse spre Welcome, care îi făcu semn să ia banii. Ea ezită încă un moment înainte de a întinde brațul, apoi vârî mâna într-un buzunar de la blugi. În fond, avea cu ce să înceapă partida de a doua zi. Nu asta conta?

La 21 și 30 de minute, după ce-și cumpăraseră cârnați calzi cu pâine și un pachet de cartofi prăjiți, se întoarseră în șantierul-dormitor. Ploaia adusese o scădere a temperaturii și, ca în ajun, făcură un foc să se încălzească. Tot ca în ajun, Zoe își scoase hainele ude înainte de a se strecura în sacul de iută ce-i servea drept sac de dormit. Welcome se mulțumi să se culce ghemuit, cu mâinile între coapse ca să și le încălzească. Amândoi erau posomorâți. Ea pentru cele spuse de mama ei la telefon, el pentru că-și dădea seama că ea n-ar fi avut ce să facă cu protecția lui.

Focul se stinse și ei tot nu reușiseră să adoarmă.

– Dormi? întrebă Zoe.

– Nu, răspunse Welcome.

– Nu ți-e frig?

– Ba da...

Amândoi păstrară tăcerea un lung moment. Ploaia răpăia pe o tablă, nu departe de ei; Zoe nu-și găsea locul pe salteaua de hârtie.

– Dacă vrei, zise ea în sfârșit cu un glas slab, e loc pentru doi în sac.

Welcome se ridică pe jumătate și se întrebă dacă înțelesese bine.

– În sac? repetă el.

– N-o să-ți mai fie așa frig, preciză ea.

– Vrei să vin în sac cu tine?

– Nu, *tu* dacă vrei.

Welcome se ridică cu greutate; brusc i se înmuiaseră picioarele. Niciodată nu mai atinsese o fată, şi iată că aceasta... De necrezut!

Se apropie de Zoe bâjbâind prin întuneric. Ochii lui puteau să ghicească forma culcată în interiorul sacului. Ea desfăcu gura sacului să-i permită să se strecoare înăuntru.

Cu gâtul uscat, Welcome începu să alunece lângă ea, dar îl opri cu un zâmbet:

– Doar n-o să ţii pe tine pantalonii uzi!

Binecuvântată noapte care nu-i permitea fetei să-i vadă obrajii ce parcă îi luaseră foc! Cu siguranţă că nu ştia ce face, sau atunci ce? Acum fetele aveau iniţiativa?

Cu mâinile pe catarama de la curea, începu să danseze de pe un picior pe altul. Nu purta chiloţi sub pantaloni, oare ea îşi va da seama? Va fi şocată?

– Grăbeşte-te, zise Zoe. Mi-e frig.

Ei bine, nu avea de ce să umble cu ascunzişuri... Welcome nu mai ezită. Se strecură în sac numai cu cămaşa pe el. Imediat simţi pe şold pielea caldă a fetei.

– Merge? se interesă ea.

– Merge, răspunse el.

Dar în fond nu era chiar atât de sigur. Se va putea arăta la înălţime? Aştepta doar o cutezanţă din partea

lui? Nu risca să piardă totul arătându-se prea întreprinzător? Avea impresia că merge pe cărbuni aprinşi.

Un lung moment rămase nemişcat. Abia dacă îndrăznea să respire. Se temea că mişcându-se va risipi vraja, va risipi farmecul unui vis, o va pierde pentru totdeauna pe Zoe. Dacă se va trezi şi îşi va da seama că ea nu fusese decât un miraj? Puse unul peste altul două degete de la mâna dreaptă ca să alunge ceasul rău.

În clipa aceea Zoe vorbi din nou.

– Te-ai încălzit? întrebă ea.

– Un pic, zise el.

– Să-ţi văd mâinile...

Inima i-o luă la goană. Ce să facă? Le lipi de şoldurile ei.

– Sunt îngheţate, zise ea.

– Crezi?

– Lasă-le acolo dacă vrei...

– Eşti grozavă.

Ea se întoarse într-o parte şi îi simţi respiraţia pe gură. Să aştepte ca în ajun să fie adormită şi apoi s-o sărute?

– Tu n-ai părinţi? întrebă ea.

Vocea ei nu era decât un murmur.

– Au murit, răspunse el. M-a crescut bunica, dar a murit şi ea.

În timp ce vorbea își mișcase mâinile. Acum simțea sub degete tivul chiloților.

– E mult de atunci? întrebă Zoe.

– Un an...

– Și de un an te descurci singur?

– Mda.

Gurile lor erau atât de apropiate încât le simțeau vibrând una lângă alta. Mâna lui începu să se plimbe pe coapsă.

– Ai pielea moale, zise ea.

– Adevărat?

Nu-i mai răspunse. Gurile lor se uniră. N-ar fi putut să spună care dintre ei luase inițiativa, amândoi se sufocau de emoție. Plăcerea lor ar fi fost totală dacă ar fi putut să se convingă că nu visau. "Sărut o fată", își zicea Welcome. "Sărut un băiat" își repeta Zoe. Și ea era prima lui fată; și el era primul ei băiat...

Ploaia răpăia pe ieșindul de beton. Ani de zile vor continua să asocieze gesturile de dragoste cu noaptea, zgomotul ploii și mirosul de mortar... Lipsiți de tandrețe și totodată eliberați de toate tabuurile, se dăruiau unul altuia cu o furie pe care nu o tempera decât frica de necunoscut.

Nu protestă când simți că degetele lui Welcome trec de tivul chiloților.

– Stai puțin, zise ea simplu.

"Am mers prea departe?" se întrebă Welcome.

Îl cuprinse o spaimă teribilă când ea ieşi afară din sac. Nu se linişti, ba dimpotrivă, nici când îşi dădu seama că îşi dădea jos tot ce mai avea pe ea. Cu toate că era noapte, o văzu ducându-şi mâinile la spate să-şi desfacă sutienul, apoi aplecându-se să împingă chilotul în jos pe coapse.

Când ajunse din nou lângă el în sac era îngheţată din cap până în picioare, dar ghici că în fiinţa ei ardea acelaşi foc care îl mistuia şi pe el. I-ar fi plăcut să aibă zece mâini pe care să le plimbe pe acel corp ce i se oferea spontan.

– Eşti mişto, repetă el, eşti mişto...

Ea îşi lipi pântecul de acel corp tare, vibrând, care se ridica în sus între coapsele ei şi de care nu îndrăznea să-şi apropie mâinile, dar teama de necunoscut cedă rapid în faţa nebuniei dragostei.

– Ştii, îi zise ea cu o voce tremurătoare, e pentru prima dată...

El simţi un nod în gât pe care îl înghiţi cu greu.

– Şi la mine la fel, mărturisi el.

Un sărut le uni gurile, în timp ce fiinţa ei intimă se deschidea la mângâierile lui Welcome.

4

– CUM E PENTRU UN băiat?

– E mișto...

Noaptea trecuse fără să bage de seamă și primele licăriri ale zorilor dungau cerul cu dâre de un roz murdar ce prevesteau o vreme frumoasă.

– Dar pentru o fată? întrebă Welcome.

– M-a durut puțin, răspunse ea, chiar la început. După aceea a fost...

Se vârî mai tare în el. Nu se mai sătura să stea încolăcită în brațele lui, să se încălzească de corpul lui, să-i simtă mângâierile pe sâni, pe pântece, pe șolduri...

– Nu pot să spun cum a fost, continuă ea. Parcă muream... Parcă muream împreună.

– Ai vrea să murim împreună?

– Da... de mai multe ori pe zi.

Peste zece minute, cel mult o jumătate de oră, vor fi nevoiți s-o șteargă de-acolo și să lase locul lucrătorilor de pe șantier. Începea o lungă hoinăreală pe străzile Parisului, care ar fi continuat cu o partidă la Paulo, dar tot ce

s-ar fi întâmplat în cursul acelei zile avea dinainte un gust de paradis.

Zoe se gândea la colegele ei de la *Fauvettes.* Cât de departe se simțea acum de ele! Își amintea de toate discuțiile din dormitorul comun avute cu ele despre. băieți, de toate ipotezele emise despre Dragoste, cum se făcea, dacă era dureros, despre forma și mărimea unui penis, despre felul cum se făcea joncțiunea între sexe... Câte prostii mai spuseseră! Câtă imaginație risipită! Gândindu-se la toate acestea, Zoe nu se putea abține să nu se înduioșeze și să nu fie mândră. Colegele ei vor continua să învețe gramatica și catehismul, matematica și latina, istoria și geografia, dar cunoașterea tuturor acestor materii nu le va face niciodată, *NICIODATĂ* atât de învățate ca ea.

– Va trebui să ne îmbrăcăm, zise Welcome.

Se simțeau copleșiți și istoviți. Ieșiră din sacul de iută și se văzură pentru prima dată goi la lumina zilei. Se contemplară deschis, pe față, studiindu-se unul pe altul în mod serios și plini de curiozitate, aproape clinic.

– Tot așa e și în timpul zilei? întrebă Zoe, făcând aluzie la sexul băiatului.

– Mda... zise Welcome. Nu trebuie să pui mâna...

Se ghemui în fața ei, dădu la o parte perișorul și își așeză buzele cu devoțiune pe mica despicătură care

ieșise la iveală. Zoe închise ochii și îi prinse capul între mâini.

– Ajunge, gemu ea, n-o să mai plecăm niciodată...

În ciuda lui, Welcome se supuse. Era stacojiu; ochii îi luceau de excitație. Zise în timp ce se ridica:

– Îmi juri că n-o să ne despărțim niciodată?

O strângea în brațe gata s-o înăbușe.

– Îți jur, zise ea. Cruce de fier, cruce de brad, dacă mint s-ajung în iad...

Pecetluiră acest jurmământ cu o nouă sărutare, dar, brusc, ea începu să tremure; frigul, fără îndoială, și de asemenea foamea și nesomnul...

– Pune repede țoalele pe tine, îi zise el dându-i hainele.

Și se îmbrăcă și el cât ai clipi. Peste treizeci de secunde treceau de palisadele șantierului și se depărtau în grabă.

Cerul era de un albastru delicat, dar frunzele plantelor care acopereau bulevardul Saint-Michel dovedeau că sosise toamna. Prin stofa gecii de calitate proastă, Zoe simți răcoarea dimineții.

– Mi-e poftă de o cafea, zise ea înfrigurată.

Tocmai treceau prin fața unei terase unde, la adăpost în spatele geamurilor, consumatorii își luau micul dejun. Dinspre ușă le venea același miros de cafea și de cornuri proaspete.

În ajun Welcome nu voise să riște intrând într-un bistrou, dar azi nu se gândea decât s-o facă pe Zoe fericită. De altfel, nu era de nerecunoscut cu părul tăiat și cu hainele ei de băiat?

– Haide, vino, zise el trăgând-o în cafenea.

Evitară terasa, unde Welcome era de părere că ar fi fost prea expuși, și se instalară în fundul sălii, pe bancheta acoperită cu mușama. Nici acolo Zoe nu reușea să se încălzească. Tremura și se străduia să nu clănțăne din dinți; avea extremitățile degetelor albastre și înghețate.

– Știi ce vom face? zise Welcome. O să trecem pe la Tobie să-ți bagi un parpalac.

– Ce?

– Să-ți cumperi un palton, traduse el.

Ea scutură cumplit din cap.

– Nici vorbă... avem nevoie de banii noștri.

Fermitatea ei excludea orice replică și Welcome coborî steagul. Când sosiră cafelele, Zoe prinse ceașca între mâini să și le încălzească. Welcome desfăcea pliculețele cu zahăr. În clipa aceea remarcă privirile insistente aruncate spre ei de barman. Era un bărbat în puterea vârstei, cu ten înfloritor, cu părul argintiu. Welcome nu-i vedea decât torsul și spatele barmanului; și mai era ascuns în parte și de filtrul mare de cafea. Purta o cămașă de un alb strălucitor, căreia îi suflecase

mânecile, şi la gât avea un şnur împletit şi înnodat în formă de buclă care se termina cu eghileţi de metal.

Welcome pricepu imediat pericolul.

– Bea repede, îi zise el lui Zoe aruncând patru bucăţele de zahăr în ceaşca ei.

Se uită la el fără să înţeleagă, în timp ce el număra pe masă banii pentru consumaţie.

– Te-a ginit gagiu', explică el. Bea repede, plecăm.

Ea îşi duse ceaşca la gură fără să fi priceput mai mult. Gagiu'? Ginit?

La bar, tipul se apropiase de casieră – o femeie grasă cu braţele goale, cu brăţări de aur la amândouă mâinile – şi-i şuşotea ceva la ureche. Welcome remarcă telefonul ce se găsea foarte aproape de maşina de înregistrat.

Zoe luă o gură de cafea şi puse ceaşca la loc pe farfurioară.

– Frige!

– Las-o baltă, facem paşi, zise Welcome apucând-o de încheietura mâinii.

– Hei, stai un pic...

– Vino când îţi spun!

Graba cu care o trăgea după el pe Zoe nu putea decât s-o alarmeze pe casieră. Întinse mâna spre telefon, dar Zoe se încăpăţână să mai bea din cafea.

– O plătim! protestă Welcome.

Şi o trase aşa de hotărât că Zoe răsturnă ceaşca.

Vacarmul care urmă atrase atenţia clienţilor. Zoe se lăsă în sfârşit dusă spre ieşire, dar casiera zbieră:

– Nu-l lăsaţi să fugă!

Fu un scandal în toată regula. Un chelner care se găsea lângă uşă se aşeză în drumul lor. Ţinând-o pe Zoe de mână, Welcome îi dădu un brânci şi făcu să-i valseze tava care căzu cu mare zgomot, răspândindu-şi pe jos încărcătura. Surprins, chelnerul nu schiţă nici un gest în timp ce Zoe, gata-gata să se prăbuşească alunecând în băltoaca de cafea ce se formase jos, se simţi pur şi simplu înşfăcată de Welcome.

"Suntem salvaţi", gândiră ei pomenindu-se afară. Dar nu puseseră la socoteală zelul unui client aşezat pe terasă. Se îndepărtaseră cu vreo zece metri de cafenea când îi auziră paşii în urma lor. Şi începu o cursă nebună pe bulevardul Saint-Michel, o cursă care îi duse până la grădina Luxembourg. Mulţimea trecătorilor era densă în acel loc. Sute de bărbaţi şi femei se grăbeau spre staţia de metrou pentru a ajunge la locurile lor de muncă. Zoe şi Welcome se amestecară cu abilitate printre ei, lăsându-se absorbiţi de marea de oameni ce pătrundea în subterane. Se pomeniră fără să ştie cum pe un peron în momentul când o garnitură intra în staţie. Urcară într-un vagon, mai curând se lăsară purtaţi, şi nu se simţiră în siguranţă decât atunci când metroul se puse în mişcare.

Mulțimea forma un zid de apărare în jurul lor și totul se petrecea de parcă ar fi fost din nou singuri pe lume.,

– Am scăpat ca prin urechile acului, zise Welcome.

Erau lac de năduşeală; hainele li se lipeau de piele, gâfâiau.

– Va trebui să ne ferim strașnic de tot, zise și Zoe.

Își împreunară buzele frecându-se unul de altul. Fuga de adineauri le activase circulația sângelui o dată cu dorința.

– De câte ori ne putem culca împreună în aceeași zi? întrebă Zoe cu jumătate de glas.

Welcome își scoase în afară buza de jos cu un aer perplex. Stabilise deja un soi de mic record în cursul nopții. Dar în timpul zilei nu știa.

– Asta depinde! se hazardă el.

– Depinde de ce?

El săltă din umeri cu nerăbdare.

– De tine, de mine, de o grămadă de chestii!

Ea nu mai insistă, punându-și în gând să reia din nou subiectul mai târziu. În multe privințe era descurcăreață și mai bine informată decât Welcome, dar în materie de educație sexuală aștepta totul de la el; la *Couvent de Fauvettes* nu se preda așa ceva.

Coborâră la stația următoare și parcurseră pe jos, în sens invers, tot drumul până la strada Mouffetard. Când vedeau de la depărtare pelerina sau bastonul jandar-

mului, treceau pe celălalt trotuar sau ocoleau într-un fel obstacolul. Intrară într-o patiserie unde înghiţiră fiecare două păinici de ciocolată, şi în alta consumară o tartă cu mere şi o plăcintă cu cremă. După ce se hrăniră astfel, se simţiră în stare să atace partida de pachetele. Ajunşi în faţa casei unde se găsea firma cu pisica în cizmă, Welcome îi atrase atenţia lui Zoe că cei două sute de franci de la Tobie erau puţin cam ştirbiţi.

– La început vom miza sume mici, zise ea.

Welcome înregistră răspunsul fără s-o creadă. O văzuse jucând în ajun, ştia de ce este în stare. De altfel observă transformarea care avea loc în ea pe măsură ce urcau treptele mâncate de carii. Respiraţia i se accelera, mersul i se făcuse mai nervos, ochii mai strălucitori. Nu era sigur că fusese bine inspirat aducându-i la cunoştinţă existenţa micilor pachete.

Ajunseră la uşa roşie cu vopseaua scorojită şi Zoe bătu imediat. Ca şi în ajun, auziră zgomotul unui scaun împins în spate, paşi pe podea, apoi în uşă apăru Paulo. Zoe îl găsi mai slab şi mai galben la faţă decât în ajun; ar fi jurat că nu dormise toată noaptea. El o sărută pe un obraz şi strânse mâna lui Welcome înainte de a-i conduce la bucătărie, unde Frédé bea o Coca în compania lui Larbi şi a unui nou venit căruia îi spuneau Truelle şi care semăna cu Einstein copil. Ca să nu

jignească pe nimeni, Zoe sărută pe toată lumea sub privirea puțin cam încurcată a lui Welcome..

– Ne așteptați? întrebă ea.

– Tocmai voiam să începem, zise Paulo.

Partida demară imediat. Sorții o aleseră pe Zoe bancher și, tot timpul cât dură "mandatul" ei, Welcome consideră inutil să joace împotriva ei. Larbi se refăcuse în mod surprinzător în timpul nopții și laba lui mare scotea neobosită din buzunarul gecii de pânză groasă bancnote de zece franci pe care le pierdea cu un calm și cu o constanță uimitoare. Frédé, tare pe poziție în urma câștigurilor din ajun, miza des o bancnotă mare, care își schimba frecvent stăpânul. Ceilalți se arătau timorați, Paulo se plângea că bancherul era întotdeauna favorizat și Truelle își bombănea tatăl și mama care îl făcuseră să se nască într-o zodie nenorocoasă. Zoe nu o prea simpatiza pe această calfă de zidar, căreia îi găsea un aer șiret. Totuși, încă nu pătimise din pricina lui. Totul se petrecu pe la sfârșitul dimineții când, de comun acord, hotărâseră o întrerupere a jocului, ca să se ia o gustare.

În acel moment Zoe și Welcome își dublaseră suma inițială și climatul general al partidei era satisfăcător. Dar în cursul gustării Truelle fu singurul care bău vin și, în mod vădit, bău prea mult. După ce partida se reluă, atmosfera începu să se deterioreze când îi reproșă în față lui Welcome că trișează.

– Eu, să trișez? strigă Welcome.

– Mda, zise Truelle, ai ridicat pachetul înainte de a pune miza.

– Am ridicat o lae, boule!

Întrebați, ceilalți dădură dreptate lui Welcome. Contrazis de egalii lui, Truelle se încruntă și începu să caute mijlocul de a-și atinge adversarul. Deși avea mintea întunecată de băutură, reuși totuși în următoarele câteva minute.

Era cam pe la orele 13. Sub efectul conjugat al soarelui ce lovea în geam și al tensiunii jocului, temperatura crescuse în mica încăpere. Toată lumea din jurul mesei se făcuse comodă. Chiar și Zoe își scoase giaca. Brațele goale care îi ieșeau din tricou și partea de sus a sânilor erau o încântare pentru toată lumea. Deodată Truelle se ridică de pe scaun, de parcă ar fi vrut să-și dezmorțească picioarele, și se înfipse în spatele lui Zoe.

– Ai flotoare drăguțe, zise el plonjând cu privirea în decolteu.

Și imediat, cu coada ochiului, aștepta reacția lui Welcome, care nu se mișcase, dar care avea nervii întinși ca niște coarde de vioară.

– Las-o baltă, zise Paulo, stai jos.

Dar Truelle nu voia să se oprească aici. Considera că

are o socoteală cu Welcome, şi, în plus, era curios să testeze curajul adversarului său.

– Păi nu e adevărat că are flotoare drăguţe? întrebă el.

Welcome strângea aşa de tare pumnii încât îşi simţea unghiile intrându-i în palme. Zoe, nepăsătoare în aparenţă, se prefăcea că îşi numără câştigul. În aşteptarea unei ciocniri, ceilalţi îşi vârâseră capetele între umeri, cu excepţia lui Paulo, care simţea că are anumite responsabilităţi de gazdă.

– Hai, las-o baltă, repetă el; nu fă pe nasolu'...

– Gagicilor le pace complimentele, insistă Truelle. N-am zis decât că are flotoare drăguţe, ce vă căcaţi pe voi!

Şi, adăugă, aplecat peste Zoe:

– Nu-i aşa că-ţi place complimentele, Suzette?

– Dă-mi pace! Nu mă cheamă Suzette.

– Nu?

Îi ridică tricoul cu un gest brusc şi începu să-i frământe sânii pe deasupra sutienului. Welcome sări ca un arc şi se aruncă asupra lui. Îl apucă de guler, îl obligă să-i dea drumul lui Zoe şi îi trase o serie de pumni la care Truelle răspunse lovitură cu lovitură. În secunda următoare se rostogoliră amândoi pe podea, trăgând în căderea lor muşamaua, sticlele de Coca-Cola şi cărţile care se răspândiră prin încăpere.

– Opriți-vă! răcni Paulo. Opriţi-vă!

Dar cei doi adversari rămâneau surzi la orice apel. Se băteau ca nişte câini, printre cioburile şi mucurile de ţigări răspândite pe jos, amândoi la fel de turbaţi, pe viaţă şi pe moarte. Pe jumătate orbit de o directă în ochi, Welcome nu înceta totuşi să-şi burdușească adversarul. Călare pe burta lui, îi ținea capul lipit de podea și îl strângea de gât cu amândouă mâinile. Celălalt agita picioarele, lovea solul cu palmele, simțind deja cum e cuprins de asfixiere, încercând prin toate mijloacele să scape din strânsoarea mortală... Dar nu reușea. Conștient de poziția lui de forță, Welcome l-ar fi dat gata fără milă dacă, deodată, nu s-ar fi simțit tras în spate, ridicat, ținut energic de Paulo și de Frédé, în timp ce Zoe încerca cu stângăcie să-l calmeze; Larbi îl ajuta pe Truelle să se ridice.

Cei doi adversari erau din nou în față. Ochii le luceau de ură.

– Cară-te, zise Welcome. Cară-te că te omor!

Văzându-l solid încadrat, Truelle îl scuipă în față. De furie, Welcome fu gata să scape din mâinile celorlalți doi. Ochii îi ieșeau din orbite, buzele îi tremurau.

– Căcănar împuțit! îi aruncă el.

Deja Larbi îl împingea pe Truelle spre ușă. Când ajunse în prag, calfa de zidar se întoarse și făcu un gest obscen spre Welcome.

– Na, la muie! îl zeflemisi el.

Acest incident îi consternă pe toți. Conștientă că era răspunzătoare de această altercație, Zoe îngrijea cu zel fața tumefiată a lui Welcome punându-i compresie, în timp ce Paulo, Larbi și Frédé încercau să facă puțină ordine în bucătăria care, în câteva minute, se transformase într-un câmp de bătălie. Dar când partida reîncepu, nici Zoe și nici Welcome nu mai aveau vreo tragere de inimă.

Fizic continuau să se afle acolo, dar aveau capetele goale și jucau ca niște automate. Ca pentru a-i pedepsi pentru lipsa lor de interes, norocul îi părăsi.

Când se despărțiră de prietenii lor, pe la orele 16, nu mai aveau nici un bănuț.

5

O PORNIRĂ PE STRADĂ, lipiți unul de altul. Absorbiți de problemele lor, trecătorii îi atingeau ușor fără să le acorde cea mai mică atenție.

– Vreau să fiu singură cu tine, zise deodată Zoe.

– Cum singură? întrebă Welcome.

– Ca noaptea trecută, murmură ea culcându-și capul pe umărul lui.

– Am putea merge la cinema.

– Nu avem bani...

– Dacă am încerca la Grădina Botanică?

– Stai, am o idee mai bună... Ţi-ar plăcea să faci dragoste într-un pat?

Welcome se uita la ea de parcă ar fi lovit-o brusc nebunia.

– N-avem biștari! zise el dând din umeri.

– Nu, dar știu unde să găsesc.

Începând din clipa aceea Welcome presimți dacă nu ceva grav, cel puțin ceva îngrijorător.

Zoe se lipi și mai mult de el.

– Felul în care m-ai apărat adineauri, zise ea, asta m-a făcut... Ai fost...

Se lansă într-un elogiu ditirambic al comportamentului său față de Truelle. El o ascultă fără să o întrerupă, dar nerăbdător totuşi să revină la ,oile lor. Povestea asta cu patul îl sâcâia.

În cele din urmă ea zise:

– Vom merge acasă la Harkins.

Deodată Welcome avu senzația că trupul i s-a golit de măruntaie. Şi chiar avu impresia că vede imaginea unui iepure spintecat. Când îi veni graiul întrebă cu un firicel de glas:

– Glumești?

– Nu, zise ea. I-am văzut patul. E un pat mare capitonat, cu o saltea de puf şi aşternut roz...

În timp ce vorbea – i se întâmpla fără voia ei – îşi vedea mama culcată în el. O furie reținută îi accelera bătăile inimii.

– E țicneală curată, zise Welcome. Vrei să pună laba pe noi?

– Fugim pe scara de serviciu, replică Zoe.

Welcome scutură din cap. I-ar fi părut bine să-i facă o plăcere, dar de data asta, într-adevăr, nu putea. Nu venise momentul să fie protectorul ei? S-o pună în gardă împotriva pericoleleor care o pândeau?

– Ascultă, zise el, chestia ta nu se poate. E prea

periculos, pricepi? Ți-ar plăcea să te trimită înapoi la *Fauvettes?* Și cine știe? Poate la casa de corecție!

– Ți-e frică? întrebă ea.

– Mda, recunoscu el. Ți-amintești ce ne-am jurat amândoi? Păi mi-e frică să nu ne despartă, asta este!

Ea aprecia sinceritatea lui și chiar fu emoționată, dar nu putea să nu fie în același timp decepționată. Preț de câteva minute visase să facă dragoste cu Welcome în patul moale unde propria ei mamă... Închise ochii ca să respingă imaginile care îi veneau în minte.

– Oricum, zise ea, va trebui să mă duc iar acolo.

– Unde? întrebă Welcome.

Ea dădu agasată din umeri.

– Acasă la Harkins, bineînțeles.

– Ce să faci la el?

– Are o mulțime de costume... Și dacă voi căuta bine sunt sigură că voi găsi chiar bani. Avem nevoie de ei pentru partida de mâine.

– Ascultă, Zoe...

– Singură, nu risc nimic. Dacă vine cineva, fug pe la bucătărie. Îți promit că voi fi foarte, foarte prudentă.

– Dar dacă tipul și-a dat seama că i s-au furat ţoalele, te va aștepta la cotitură.

– Să nu ai grijă. Sunt șmecheră. O să știu să mă descurc...

Welcome simți din nou că nu ar fi servit la nimic să i

se opună. Tot era bine că renunțase de a-l mai lua și pe el cu ea. Faptul că se aventura singură în apartamentul lui Harkins era răul cel mai mic.

– O.K.! zise el cu tristețe. Du-te...

Ea i se aruncă de gât de parcă ar fi așteptat cu adevărat permisiunea lui, dar pe când o strângea în brațe simți deodată ceva, ceva care putea să fie angoasă sau presimțirea unei nenorociri.

Trecu de loja portăresei la fel de ușor ca în ajun. Pe scară mirosea a insecticid împotriva moliilor și zgomotele străzii ajungeau până la ea mult atenuate. Când ajunse la etajul doi, în fața ușii lui Harkins, simți că inima îi bate atât de tare încât trebui să se sprijine o clipă cu spatele de perete să-și revină.

Pipăi cu piciorul ștergătorul. Simți o ușoară umflătură sub călcâi și înțelese că cheia se afla acolo, la îndemâna ei. Îi veniră în minte avertismentele lui Welcome. "Dacă e o cursă? Dacă Harkins mă așteaptă pur și simplu înăuntru?" dar singurul mijloc de a afla adevărul era tot să intre în apartament...

Zoe se aplecă, luă cheia și o răsuci în broască. Ușa se deschise cu ușurință, fără să scârțâie. O împinse cu vârful arătătorului exact cât să-i permită să treacă, dar rămase o clipă în prag, la pândă. Când se convinse că tăcerea nu ascundea nimic anormal, Zoe puse cheia sub ștergător,

pătrunse în hol şi închise uşa în urma ei. Mirosul de *after shave* şi de hârtie imprimată îi dădu din nou încredere în ea – era un miros familiar; dar trecând din hol în camera de zi, tresări din nou când parchetul gemu sub greutatea ei.

Prima grijă fu să intre în bucătărie, unde trase zăvorul de la uşa ce dădea pe scara de serviciu. După aceea se simţi mai puţin vulnerabilă; Harkins sau mama ei nu aveau decât să vină, ea avea posibilitatea să fugă.

"Acum la treabă!"

Umeraşele cu hainele se găseau în dormitor, de aceea îşi începu investigaţiile cu această încăpere. Patul nestrâns, cu salteaua lui de puf şi aşternutul roz o făcu să se gândească în mod irezistibil, din nou, la mama ei şi la marile discursuri pe care i le ţinea despre fidelitate, puritate şi toate lucrurile astea. "Ce distracţie!" Totuşi Zoe nu avea nici un chef de râs. Şi de data asta se simţi cuprinsă de mânie gândindu-se de câte fusese frustată de mama ei. Tatăl ei vitreg bănuia măcar că era încoronat?

Zoe se gândi la soţul mamei ei, cel din cauza căruia făcuse cunoştinţă cu *Couvent des Fauvettes.* Un bărbat de vreo 50 de ani, extrem de ocupat cu întâlnirile lui de afaceri, de conjunctura politică, de controlul preţurilor, de rentabilitate... *Papa* Charles, cum îi spunea ea! Cu siguranţă că un astfel de om nu avea timp să-şi supravegheze soţia. De altfel era atât de infatuat încât

nici măcar nu și-ar fi imaginat că nevasta l-ar putea înșela... Zoe îl ura pe acest tip. La început încercase s-o cumpere, copleșind-o cu cadouri. Când înțelesese că nu-l va accepta niciodată ca un al doilea tată, aranjase în așa fel încât să se debaraseze de ea, convingându-i mama s-o ducă la internat. Ah, da! Era șmecher, *papa* Charles! Și iute și eficace! Totul se făcuse în trei timpi și cinci mișcări! Iar mama ei nu ridicase nici un deget spre a se opune proiectului. Mai mult, chiar ea își luase însărcinarea să-i aducă vestea la cunoștință... "Uite, micuțo. *Papa* Charles și cu mine ne-am gândit mult la viitorul tău..." Cu această frază începuse discursul: un discurs așa cum știa mama ei să țină. Și în timp ce vorbea, Zoe își simțea inima cum se destramă, cum i se smulge din piept, cum se transformă în zdrențe. Astfel, ceea ce era încă de neconceput cu douăzeci de minute mai devreme, căpăta acum putere de lege: Zoe avea să fie despărțită de ființa pe care o iubea cel mai mult pe lume, care o răsfățase ani de-a rândul și care acum o respingea... din motive de comoditate personală!

Deodată îi veni în minte o idee diabolică. Mama ei, *papa* Charles, Philippe Harkins... toți meritau să fie pedepsiți. Ei bine, vor fi, și imediat chiar! Trebuia să bată fierul cât era cald!

Zoe intră în birou cu obrajii îmbujorați de excitație și ochii strălucitori. Se miră că ideea nu-i venise mai

devreme. Genial, era ceva genial! Nici un alt cuvânt nu i se potrivea mai bine.

Se opri o clipă în fața fotografiei mamei ei; un zâmbet echivoc îi pluti pe buze.

– Scuză-mă, dar asta e! zise ea cu glas tare.

Și, cu un pas hotărât, se îndreptă spre telefon. Cunoștea pe de rost numărul de la biroul unde lucra *papa* Charles. Îl formă și aștepta.

După ce auzi sunând de trei ori, la capătul firului răsună vocea centralistei:

– *Inter-Promotion*, vă rog.

Zoe își puse o mână în fața gurii și zise printre degete:

– Aș vrea să vorbesc cu domnul Balévre, vă rog.

– Cine-l caută?

– E ceva personal.

– Așteptați, vă rog. Să văd dacă este aici.

Încă câteva secunde de așteptare și Zoe auzi vocea familiară.

– Aici Charles Balévre.

Era așa de puțin pregătită, încât rămase un lung moment tăcută, fără să știe ce să spună. La capătul celălalt al firului bărbatul devenea nerăbdător.

– Alo! Alo! Cine e la aparat?

Zoe era atât de emoționată încât era gata să închidă imediat. Dar făcu un efort vizibil și zise:

– Am o veste proastă pentru dumneavoastră, domnule Balévre.

– Mi-e teamă că ați uitat să vă spuneți numele...

– Soția dumneavoastră vă înșeală, domnule Balévre

Zoe și-l imagina pe tatăl ei vitreg cu receptorul lipit de ureche, cu ochii numai fulgere în dosul ochelarilor cu ramă groasă de baga, cu burta lui mare lipită de birou în atitudinea unui jucător de catch gata să sară. De ce nu vorbea? Vestea îl lovise chiar atât de rău?

– Vă pot da numele rivalului dumneavoastră, continuă Zoe.

– Aflați, doamnă, că nu am cedat niciodată unui șantaj, tună *papa* Charles, și că nu am intenția să încep astăzi!

Probabil că era roșu precum cărămida. În astfel de cazuri, chiar și pielea capului, sub părul rar, devenea violacee.

– Informația este gratuită, zise Zoe. Rivalul dumneavoastră se numește Philippe Harkins și locuiește pe strada Saint-André-des-Arts.

– Aflați, doamnă, că îi disprețuiesc pe informatorii anonimi...

– Bla bla bla bla bla bla bla bla, făcu Zoe.

Și închise telefonul.

Uf,gata! Îndrăznise! De acum înainte se va simți mai

bine, mult mai bine... Imediat ce mâinile vor înceta să-i mai tremure, imediat ce inima își va relua ritmul normal.

Se lăsa să cadă într-un fotoliu de piele rezervat vizitatorilor. "Ce cald e aici!" Își desfăcu giaca și suflă în tricou. "O să iasă un tărăboi!" Și zâmbi. I-ar fi plăcut să se transforme în șoricel ca să se poată duce să-l privească pe *papa* Charles sub nasul lui. "În orice caz o meritase!"

Își agită tricoul să-și facă vânt. "Și mama la fel". Acum, imediat, i-ar fi făcut plăcere o baie bună. În fond, de ce nu? Nu avea o cadă și apă caldă la dispoziție?

Înainte marș! Veselă Zoe se repezi spre sala de baie. Deschisese deja robinetele de la cadă când își aminti de promisiunea făcută lui Welcome de a fi *FOARTE, FOARTE PRUDENTĂ*. Bineînțeles că nu era obligată să-i raporteze că făcuse o baie, dar deplângea faptul că trebuia să mintă, chiar dacă prin omisiune. Întinse mâna să închidă robinetele; o ținu o clipă în aer... La *Fauvettes* era obligată să facă o baie în fiecare zi, și trecuseră trei zile fără să poată face așa ceva. Era o mare tentație să intre în cadă, să-și lase corpul în voia mângâierilor apei calde... În fond putea să-și satisfacă dorința și în același timp să se arate și prudentă. Era suficient să-și pună hainele pe palierul scării de serviciu. La cel mai mic zgomot suspect ar fi ieșit din apă și s-ar fi repezit afară, unde putea să se îmbrace liniștită. "Se aprobă în unanimitate."

Se dezbrăcă cât ai clipi. Nu-i era frică; acum nu-i mai era. Până la urmă, acest apartament era puțin și al ei.

Rămase goală și se contemplă cu complezență în oglindă. Trecuse o grămadă de vreme de când nu se mai văzuse goală într-o oglindă. La *Fauvettes* nu erau oglinzi în sălile de baie: nu sunt oglinzi, nu sunt nici tentații...

Zoe își puse hainele afară așa cum plănuise. Când se întoarse în sala de baie, mica încăpere era plină de vapori de apă. Dacă atunci ar fi sosit cineva, Zoe poate ar fi avut timp să fugă, dar n-ar mai fi avut vreme să pună totul în ordine. Philippe Harkins s-ar fi tot întrebat cine era cel care își permitea să-i folosească în absența lui cada, și fără îndoială că Zoe n-ar mai fi avut niciodată curajul să pună piciorul în apartament. "Nevăzută, neprinsă". Era tot ce conta deocamdată.

Se strecură în apă cu mișcări grațioase de dansatoare hindusă și gemu de plăcere când apa o acoperi în întregime. Imediat începu să se gândească din nou la Welcome, așa cum se iubiseră noaptea trecută. În mod natural, mâna ei găsi gesturile cu care îl mângâiase. Își așeză ceafa pe marginea căzii și închise ochii. Era bine. Regreta doar că Welcome nu era și el acolo ca să împartă cu ea plăcerea. În seara aceea va fi fericită să i se ofere curată ca o băutură răcoritoare. Putea să o lingă până ar fi topit-o și n-ar mai fi rămas nimic din ea... Încercă să-și imagineze ce putea să simtă o băutură

răcoritoare atunci când dispărea prin lins. Senzațional! Era cu siguranță senzațional! Va fi un sirop de mure, o va degusta cu mici sorbituri voluptuoase de limbă și ea se va lichefia în gura lui... Piciorul!

Niciodată apa nu fusese mai delectantă. Zgomotul apei care curgea de la robinete acoperea toate celelalte zgomote ce veneau din stradă. Oglinda și dulăpioarele se aburiseră. Ar fi putut să creadă într-un univers de vată. La cinema mai văzuse uneori scene de acest gen... Tăcere, susur de apă, eșarfe de ceață.

– Bună seara, zise atunci o voce.

6

AR FI PUTUT SĂ FIE vocea lui Kirk Douglas sau a lui Spencer Tracy. În orice caz, Zoe crezu că provine din decorul pe care şi-l imagina. O voce metalică, un râs misterios...

Nu deveni conştientă de pericol decât atunci când văzu o umbră mişcându-se în oglindă. Aburul o împiedica să distingă altceva decât o masă informă şi întunecată – cu atât mai îngrijorătoare cu cât era informă şi întunecată. Ca să vadă originalul, Zoe ar fi trebuit să se întoarcă, dar ştia prea bine că întorându-se ar închide uşa fantasmelor spre a deschide drumul realităţii şi întârzia acest moment – cam cum întârzia noaptea momentul când să se scoale şi să meargă la toaletă, cu sentimentul totuşi că scadenţa era ineluctabilă.

Brusc, de frică, i se puse un nod în gât şi corpul îi deveni o masă inertă în interiorul căreia sângele îngheţase.

– Sper că nu vă deranjez?

Zoe nici măcar nu realiza că era goală, expusă privirilor unui necunoscut. Preocupările ei erau de o cu

totul altă natură. Și, înainte de orice, se gândea la Welcome, Welcome care o avertizase în privința primejdiilor la care se expunea, Welcome căruia îi promisese extremă prudență, Welcome care probabil că începuse să tropăie de nerăbdare și de care poate că avea să fie despărțită în mod definitiv.

– Ei bine, aștept... Ce cauți la mine în casă?

Să răspundă, trebuia să răspundă, să spună ceva, indiferent ce, dar să răspundă.

– Îmi... îmi cer scuze, zise ea cu o voce amărâtă de care îi fu rușine.

Își drese glasul și, cu un ton mai dezinvolt, care rectifica tirul, adăugă:

– Pot să capăt un prosop?

Abia atunci se întoarse. Philippe Harkins stătea în cadrul ușii ca o poză de modă. Probabil că bărbatul își dădea multă osteneală să arate de patruzeci de ani. Avea părul negru, cu excepția a două șuvițe albe care plecau de la tâmple și se întâlneau la ceafă, ceea ce făcea să se creadă că purta o bandă în jurul capului. O mustață neagră și fină urma conturul buzei de sus, iar ochii, negri și ei, se adăposteau sub niște sprâncene groase, în formă de viziere.

Cererea lui Zoe îl descumpăni în mod vizibil, dar nu dură mult. Intră în baie, luă un prosop și, în mod deli-

berat, îl lăsă să pice în apa din cadă, unde nu întârzie să se ducă la fund.

– Mulțumesc, zise Zoe.

Harkins scoase o țigară dintr-un pachet și o aprinse cu bricheta fără să se grăbească.

– Cine ești? întrebă el eliberând un nor de fum.

Familiaritatea întrebării mai mult o îngrijora decât o șocă.

– Am să vă spun tot, zise ea, vă promit să vă spun tot, dar mai întâi lăsați-mă să mă îmbrac.

Harkins făcu turul încăperii cu privirea, căutându-i în mod vădit hainele.

– Unde-ți sunt lucrurile?

– Le-am lăsat afară, pe scara de serviciu...

– Domnișoara prevăzuse o retragere strategică. Ei bine, du-te după ele!

Într-o străfulgerare văzu tot avantajul unei astfel de situații. Să iasă din cadă cât mai natural posibil, să treacă pragul sălii de baie, să traverseze bucătăria, să se aplece după pachetul de haine... și s-o zbughească iute ca un iepure. Rugându-se cerului să nu întâlnească pe nimeni pe scară și să aibă timp să-și tragă pantalonii și să-și pună pe ea giaca înainte de a ajunge în stradă. Era dificil. Dificil, dar nu imposibil. În orice caz nu avea de ales, era singura soluție.

Sub privirea interesată a lui Harkins, Zoe își trecu pe

rând picioarele peste marginea căzii. I-ar fi plăcut să se usuce, cel puțin să-și ascundă goliciunea, dar, voit sau nu, Harkins stătea în fața suportului de prosoape și îi oprea accesul la ele. Cu atât mai rău. Ieși din încăpere lăsându-și amprentele picioarelor ude pe pardoseală.

"Ticălosul ăsta își clătește ochii; sunt sigură că ticălosul ăsta își clătește ochii..."

Roșie ca un bujor, cu inima bătându-i să se spargă, tocmai ajungea la ușa de serviciu când un ordin al lui Harkins o țintui locului.

– Stai acolo!

Îl auzi deplasându-se în spatele ei. Veni lângă ea, o apucă de o mână și o obligă să se întoarcă cu fața la el.

– Deci asta este, zise el privind-o cu insistență.

Ar fi intrat bucuroasă în pământ dacă s-ar fi putut. Și ce? Ce voia să spună cu "deci asta este?"

Îi trecu mâna prin păr, făcându-l să-i alunece sub degete.

– Cine a făcut acest masacru?

Din clipa aceea fu sigură că el pricepuse totul. "De data asta am încurcat-o cu adevărat", își zise ea. Și închizând ochii, începu să se gândească foarte tare la Welcome.

– Înțeleg totul, zise Harkins. Tu erai aici ieri seară, tu mi-ai răspuns la telefon... Și tu ești autoarea dispariției costumelor mele, nu?

Începu să tremure ca o frunză.

– Vi le voi înapoia, zise ea, vă jur că vi le voi înapoia dacă nu-i spuneți nimic mamei.

– Îmi ceri cam mult, micuțo.

– Vă rog, lăsați-mă să plec, nu vreau să mă întorc la *Fauvettes.*

– Ce căutai la mine?

– Voiam doar să fac o baie. Numai o baie.

– Îți dai seama că toată poliția te caută? Că mama ta e înnebunită de îngrijorare?

Ea făcu nu din cap, nu, nu, nu! Nu era înnebunită de îngrijorare, nu. Auzea și acum vorbele pronunțate în ajun: "Numai tu singur contezi". Aceste cuvinte erau adresate lui Harkins.

Îl implora. S-ar fi așezat în genunchi dacă i-ar fi cerut-o.

– Vă rog, repetă ea.

I se păru că trece un veac, vreme în care el nu zise nimic, absolut nimic. Dar de privit o privea, și se simțea murdărită de această privire.

– Pot să mă îmbrac?

Din nou îi fu rușine de tonul amărât, de servilitatea ei.

– Nu e nici o grabă, zise Harkins.

– Mi-e frig...

– Se poate aranja.

"Un ticălos, am nimerit peste un ticălos". Era mai bine dacă dădea peste un turnător? Unul îl excludea pe celălalt?

Văzându-l cum zâmbește cu toată gura, îi trecu fugar prin minte desenul dintr-o carte veche cu poze, care îl arăta pe lup lingându-se pe bot în fața Scufiței Roșii.

– Știi că ești foarte frumoasă?

"Frumoasă de pică", gândea ea. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Lăsați-mă să plec...

Zâmbetul i se accentuă.

– Hotărât lucru, asta e o manie! Nu te simți bine aici?

Își plecă ochii spre degetele de la picioare. Se temea ca nu cumva, încercând să vorbească, un hohot s-o împiedice să-și ducă fraza până la capăt.

– Ții cu adevărat să nu te mai întorci la *Fauvettes?* întrebă el.

Ea dădu viguros din cap, dar fără să ridice ochii. Încet-încet, penumbra invadase bucătăria și Harkins roti comutatorul. Lumina crudă a neonului înecă încăperea. Fu ca și cum un duș rece ca gheața i-ar fi căzut brusc peste umeri. Se strânse, se ghemui cu mâinile peste sâni.

– Nu trebuie să-ți fie frică, zise Harkins. Acum ești fată mare... Nu-i așa? Întinse mâinile spre ea și începu să-i mângâie pieptul.

– Nu mă atingeți, zise ea dându-se la o parte.

El fluieră printre dinți.

– Bun, bun, foarte bine, cum vrei...

Îl văzu îndreptându-se cu pași iuți spre birou.

– Ce vreți să faceți? strigă ea.

– S-o sun pe mama ta.

Alergă după el.

– Nu, nu, vă implor...

– Trebuie să te hotărăști, micuțo.

Stăteau amândoi față în față, de o parte și de alta a biroului: el cu mâna pe telefon, ea cu brațele încrucișate peste sâni, cu obrajii brăzdați de lacrimi.

– Dacă îmi promiteți că mă lăsați să plec, zise ea cu o voce slabă pe care el o auzea, voi face ce vreți...

El lăsă telefonul și dădu ocol biroului.

Ei îi părea bine că își alertase tatăl vitreg: era singurul gând care o susținuse deocamdată. *Papa* Charles o va răzbuna pentru toată suferința pe care i-o va provoca Harkins. Până la urmă, lupii se sfâșie totdeauna între ei...

Se înfioră când simți mâinile lui Harkins pe umerii goi. Un bătrân de cel puțin patruzeci de ani! Niciodată nu și-ar fi închipuit la *Fauvettes* că este posibil să se întâmple așa ceva...

– Miroși frumos, zise el lipindu-și nasul de părul ei.

Apoi Zoe se simți împinsă din spate până în

dormitor. La vederea patului capitonat i se strânse inima. "Gândește-te că e Welcome..." Nu, nu putea.

I se ceru să se culce și ea se supuse: apoi el începu să se dezbrace cu o grabă febrilă, îngrămădindu-și hainele la întâmplare pe un scaun.

Zoe își simți gâtul sugrumat, iar gândurile îi treceau prin minte atât de repede încât nu reușea să prindă nici unul. Welcome... *papa* Charles... mama ei... "Vorbește, vorbește, mamă... fidelitate, puritate... discursurile ți se potrivesc; amantul tău se va delecta cu fiica ta..." Welcome dezorientat, Welcome îngrijorat, Welcome copleșit...: Pentru tine o fac Welcome, ca să mă întorc la tine, numai pentru asta..."

Harkins era gol, cu pieptul păros, picioarele subțiri, sexul ridicat...

Deodată îl simți lăsându-se peste ea. Când începu s-o mângâie, Zoe nu protestă, nu se mișcă. Nici un strigăt, nici un suspin nu-i ieși din gură. Ar fi putut să fie o simplă păpușă, ar fi putut să fie moartă...

– Mă țin de cuvânt, zise el, poți să pleci...

Ea sfârșise cu îmbrăcatul, nu pronunțase nici un cuvânt, se mișca la fel ca o drogată.

În timp ce-și lega șireturile de la bascheți, el o privea, îmbrăcat într-un halat de casă din mătase grena.

– Poți să mai vii când vrei, dacă ai nevoie de bani, adăugă el. Îți voi dovedi că nu sunt un ingrat.

Ea se uita țintă în ochii lui. Spera să-i transmită prin privire toată ura, tot dezgustul pe care i-l inspira; dar chiar dacă pricepu ceva, el nu lăsă să se vadă nimic.

– Numai să eviți joia, zise el, este ziua mamei tale.

Zoe țâșni pe ușa de serviciu și coborî scara de parcă ar fi alergat-o diavolul. Aerul răcoros al străzii o izbi ca o palmă. Se opri brusc, se sprijini cu spatele de zidul clădirii, gâfâia. În această stare o găsi Welcome.

– Ce ai?

Ea încercă să-i zâmbească, dar fu un dezastru. Deodată izbucni în hohote.

De când aşteptase, începuse să bănuiască o nenorocire... O luă de umeri, cu o mare blândețe, asemenea unui obiect fragil. Ea rămase o vreme cuibărită în brațele lui sughițând. O dată încercă să vorbească, dar nu scoase decât niște sunete care nu se auzeau și renunță. Atunci Welcome îi veni în ajutor în felul lui:

– Am văzut un tip intrând în clădire. El era, nu? Era Harkins?

Zoe făcu da din cap.

– Te-a prins?

Ar fi vrut să-i spună, să-și ușureze inima, dar putea oare să-i mărturisească ce se petrecuse, fără să întunece pentru totdeauna legăturile dintre ei?

– Nu, zise ea, m-am... m-am... ascuns.

– De ce plângi?

– Mi-a... mi-a fost foarte frică... Re... reacţia, înţelegi?

El spuse că da, că pricepea, dar şi el avea inima grea; era rândul lui să simtă un nod în gât.

– Şi, adăugă ea, nici n-am putut lua nimic...

– Las-o baltă, zise el, nu-i nimic; vino, să nu stăm aici... .

Era nerăbdător să se îndepărteze de apartamentul lui Harkins, de parcă faptul că fugea ar fi putut să înlăture ceasul rău; dar Zoe ştia că nimic, niciodată nu ar fi putut-o îndepărta de ceea ce se petrecuse, nici spaţiul, nici timpul.

Mai târziu, în timpul serii, pe când Welcome se pregătea să "facă o terasă", Zoe îi declară că nu-i era foame. Cum el însuşi se simţea "rablagit", nu consideră util să rişte pentru un pachet de arahide sau o bucată de chec. Se întoarseră deci la şantierul-dormitor cu burta goală.

Ca şi în celelalte seri, Welcome se îngriji să facă focul. Cu mâinile în jurul picioarelor, cu bărbia pe genunchi, Zoe se uita la dansul flăcărilor fără să scoată o vorbă. Ochii ei erau goi, lipsiţi de expresie. Welcome încercă de două-trei ori s-o scoată din mutismul ei, dar

Zoe îi răspunse de fiecare dată așa cum ar fi putut s-o facă un automat.

– Nu te culci? o întrebă el în cele din urmă.

– Ba da, zise ea.

O cuprinse în brațe și o simți înfiorându-se. Nici măcar nu se dezbrăcă înainte de a se vârî în sacul de iută și Welcome înțelese că ar fi fost inutil să se ducă lângă ea.

Mult timp după culcarea ei, rămase să întrețină focul.

După ce focul se stinse, plânsul fetei îl ținu multă vreme treaz.

7

CHIAR ÎNAINTE DE A deschide ochii știu că ploua. Cauciucurile mașinilor șuierau pe șoseaua udă și picăturile de apă răpăiau pe o tablă, mereu aceeași.

Coșmarul își reîncepu imediat derularea: amintirea celor întâmplate în ajun în apartamentul de pe strada Saint-André-des-Arts o asaltă cu brutalitatea și intensitatea unor flash-uri succesive, aidoma cu desfășurarea unui film imagine cu imagine. Sala de baie invadată de aburi; Harkins lăsând înadins prosopul să pice în cadă; trecându-i apoi mâinile prin păr și întrebând-o: "Cine a făcut acest masacru?"; pregătindu-se s-o cheme pe mama ei la telefon; debarasându-se febril de haine; gol, cu pieptul păros, picioarele subțiri, sexul ridicat; în sfârșit, apăsând pe ea, gemând, opintindu-se...

Începu să urle din toate puterile. Acum se trezi de-a binelea, se ridică în capul oaselor, leoarcă toată de năduşeală, cu gâtul uscat, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul. Își roti privirea în jur: ieșindul de beton, sacii de ciment, blănile de lemn, rămășițele focului...

– Welcome!

Fusese mai mult un strigăt sugrumat decât o chemare – constatarea unei absențe. Welcome nu mai era acolo unde ar fi trebuit să fie. Culcușul din saci de hârtie unde dormise păstrase scobitura, urma corpului său, dar Welcome nu era nicăieri. Zoe simți cum se face mică de tot, mai vulnerabilă pe măsură ce se micșora.

– Welcome!

De data asta nici măcar nu mai era un strigăt, ci doar un firicel de glas.

"Nu mi-a făcut asta, nu m-a părăsit; nu, nu-i adevărat..."

Iar un ecou interior repeta la infinit: "Nu-i adevărat, nu-i adevărat, nu-i adevărat..."

Ieși din sacul de iută și se ridică în picioare. Imediat fu curpinsă de o slăbiciune și se așeză în genunchi pe pământ. Gâfâia ca după o alergare de fond. Avu nevoie de mai multe secunde să-și revină. Auzea mereu ploaia fără să o vadă, din cauza palisadelor care mascau șantierul de stradă, și ghicea jerbele de apă împroșcate de roțile mașinilor. Se ridică, se concentră un moment de parcă ar fi vrut să-și testeze forțele, apoi alergă până la trotuar.

Ziua se năștea cu greu și se împotmolea încă în luminile nopții. De partea cealaltă a străzii era un negustor amulant ce așeza pe niște capre de lemn vase cu

crizanteme; o femeie punea lemne pe foc într-un brasero. Strada era acoperită de frunze pe care un negru înalt şi nepăsător le îngrămădea în rigolă cu o mătură de nuiele. Cu excepţia tarabei cu crizanteme şi a nuanţei sale de un verde-fistic, totul avea aceeaşi tentă de cenuşiu; ostilitatea mocnea peste tot. Brusc, acolo, pe trotuarul lucind de ploaie, Zoe dori să moară.

Peste cel mult câteva minute muncitorii vor începe să sosească pe şantier şi atunci va rămâne singură pe stradă. Ştia că fără Welcome nu va rezista capcanelor ei. Simţi o mare lehamite, un imens dezgust faţă de tot ce o înconjura. *Papa* Charles, mama ei, *Fauvettes,* Harkins, şi acum viaţa fără Welcome, nu, zău că era prea mult, nu putea.

Sprijinită cu spatele de palisadă, se lăsă să alunece până jos, unde se aşeză direct pe trotuar, cu genunchii ridicaţi, cu mâinile încrucişate în poală. Un balcon ieşit în afară o adăpostea de ploaie, dar era amorţită de frig şi de foame şi îi clănţăneau dinţii în gură; nu mai reuşea nici măcar să gândească.

Când se simţi scuturată, scoase un strigăt care abia avu forţa să-i iasă printre buze. Oare visa? Sau delira? Welcome era acolo şi se uita la ea cu ochii plini de îngrijorare.

– Nu ţi-e bine? Eşti bolnavă?

Ea scutură din cap şi Welcome se întrebă dacă îi

răspundea la întrebare sau doar își mișca așa capul. Apoi un fulger de bucurie îi lumină privirea, își aruncă brațele înainte și strânse între ele acel dar pe care cerul i-l aducea înapoi.

– Oh! te iubesc, Welcome, te iubesc!

El primi această mărturisire precum o rafală de cânt, cu respirația tăiată. Zoe îl săruta, îl strângea în brațe de parcă ar fi vrut să-l sufoce.

După un timp el zise:

– Ți-am adus cafea și madlene.

– Cum ai făcut? se miră ea.

El dădu din umeri nepăsător.

– M-am gândit că ai nevoie... Hai, vino!

O ajută să se ridice și o trase după el în șantier.

– Vor veni muncitorii, zise ea.

– Vezi să nu! Azi e sâmbătă; până luni suntem liniștiți.

Ea deveni dintr-o dată Zoe în Țara Minunilor. Welcome așezase pe o ladă răsturnată două pungi cu madlene, precum și cutia de conserve din care ea băuse în prima seară, plină cu cafea fumegândă.

– Dă-i bătaie cât e caldă...

Se uita la ea cum mânca și cum bea, cu inima plină de mândrie. De data asta era cu adevărat protejata lui, lucrul lui. Regreta doar că trebuise să treacă prin acea seară oribilă ca să ajungă aici.

După ce se sătură, el făcu focul să-și usuce hainele. Se dezbrăcară împreună în fața flăcărilor. Welcome întinse mâinile să-i atingă sânii, dar ea se îndepărtă de el.

– Nu-ți place să te mângâi?

– Ba da, zise ea, ba da!

Avea obrajii îmbujorați.

– Am nevoie de puțin timp, murmură ea lipindu-și corpul de al lui.

El se încruntă.

– Vrei să spui o zi, două zile...?

Zoe îi simțea umflătura sexului în dreptul pântecelui.

– Cât mă săruți, răspunse ea cu ochi strălucitori.

Dimineața era foarte târziu când Welcome băgă de seamă că nu mai aveau nimic de mâncare.

– Mă duc să fac aprovizionarea, zise el. Nu stau mult.

Ea nu insistă să-l însoțească și el nu se miră peste măsură. Nu-și recăpătase antrenul, vitalitatea din ajun. Sigur, îi făcuse plăcere să facă dragoste, dar simțea că în ea se petrecuse o schimbare, că trebuia s-o menajeze, să-i vorbească cu blândețe ca unui bolnav.

– Ai bani? întrebă ea.

– Am altceva, răspunse el lovindu-și fruntea cu vârful arătătorului.

Căpătase fără doar și poate autoritate asupra ei, dar

până la urmă ar fi preferat să rămână vasalul ei şi s-o facă să rămână ceea ce era.

Ea se îmbrăcă în acelaşi timp cu el şi îl însoţi până la trotuar. Ploaia încetase, îi luase locul o umiditate ce te pătrundea până la oase. Totuşi Zoe rămase acolo, uitându-se cum se îndepărta Welcome. La colţul străzii el întoarse capul şi amândoi îşi făcură cu mâna. Pe când se pregătea să se întoarcă în şantier, văzu o umbră sărind chiar în spatele tarabei cu crizanteme. Inima începu să-i bată mai repede. Cunoştea silueta şi chica de păr. Într-o secundă îl identificase pe Truelle.

Cuprinsă brusc de o neliniște nebună, nu se mai gândea să se refugieze în dosul palisadei. Calfa de zidar îi apăru din nou, mai mult sau mai puţin ascunsă de un şir de maşini ce staţionau, în timp ce alerga spre colţul străzii unde Zoe îl văzuse dispărând pe Welcome, apoi îl pierdu şi pe el din vedere.

Cu siguranţă că Truelle plănuia să se răzbune. Altfel de ce l-ar fi urmărit pe Welcome?

Un moment se gândi să-l prindă din urmă pe tovarăşul ei şi să-l avertizeze ce pericol îl ameninţă, dar se afla mult prea departe. Nu numai că era aproape sigură că nu ar fi reuşit, dar risca tare mult, lipsită de protecţia lui Welcome, să nimerească în plasa poliţiei.

"Nu vreau să i se întâmple vreo nenorocire! Nu vreau!"

Adresă în minte o rugăciune bunului Dumnezeu, sfintei Zoe și Bernadettei Soubirous pentru care călugărițele de la *Fauvettes* aveau o mare devoțiune, apoi, gânditoare, se întoarse în șantier, unde focul avea nevoie să fie întețit. Mai multe minute în șir se ocupă cu pusul lemnelor pe foc și cu suflatul în jăratic. Când flăcările se ridicară din nou, se întinse pe culcușul de hârtie și își trase până peste bărbie sacul de iută care îi servea acum drept cuvertură. Ca să scape de imaginea lui Welcome bătându-se pe viață și pe moarte cu Truelle în bucătăria lui Paulo, se gândi înadins la *papa* Charles, căutând să ghicească cum putuse să reacționeze după ce-i dăduse telefon.

Charles Balévre nu era omul care să stea fără să reacționeze în fața unei informații ce-i punea în joc onoarea. Făcea parte dintre sangvini, dintre marii colerici; se spunea curent despre el că-i sărea repede țandăra. Dacă era adevărat, după cum spusese la telefon, că îi disprețuia pe informatorii anonimi, nu era mai puțin adevărat că nu-i scăpase niciodată o informație neverificată. În această privință Zoe era foarte liniștită. Imediat ce pusese receptorul în furcă, *papa* Charles fusese probabil lovit de unul din acele accese colosale de furie, specialitatea lui – uneori chiar i se întâmpla să spargă vase de porțelan chinezești, farfurii, bibelouri și să joace cu picioarele pe cioburi – dar după ce-i trecuse

mânia, căutase probabil cel mai bun mijloc să controleze vestea pretinsei nefericiri conjugale.

În acest scop putea să-l provoace direct pe Harkins sau chiar să-şi interogheze nevasta *ex abrupto*. Mai putea, dar se potrivea mai puţin cu stilul lui, să facă apel la serviciile unui detectiv particular. Zoe optă pentru prima formulă; *papa* Charles nu se codea niciodată să treacă în prima linie.

Natural, Harkins va jura că e nevinovat ca mieluţul abia născut, dar Zoe spera că soarta se va întoarce împotriva lui. De exemplu, *papa* Charles ar putea să dea peste fotografia mamei ei culcată în patul lui Harkins în ţinuta aceea sumară; sau ca, presat de întrebări, Harkins să se dea până la urmă de gol – *papa* Charles se pricepea să pună întrebări. Pe scurt, avea să se petreacă ceva – ceva enorm, violent – un fel de seism în urma căruia Zoe spera ca nici unul să nu scape intact, nici mama ei, nici *papa* Charles şi nici, bineînţeles, Harkins.

Aici ajunsese cu gândurile când auzi paşi în spatele ei. De ce se gândi atunci la Truelle? Scoase un strigăt şi în acelaşi timp aruncă la picioare sacul de iută.

– Eu sunt, zise Welcome.

Nici după ce-l recunoscu nu se opri din tremurat.

– Mi-a fost atât de frică, dacă ai şti!

Era albă ca o rufă. El se lăsă jos lângă ea şi o luă în braţe.

– Nu l-ai văzut pe Truelle? îl întrebă ea.

El simți că pălește.

– Nu, de ce?

– L-am văzut mai adineauri; te urmărea.

Mai mult decât la el însuși, Welcome se gândi la pericolul la care o expusese pe Zoe.

– N-am să te mai las niciodată singură, zise el strângând-o la piept, niciodată!

Începu să o sărute pe frunte, pe obraz, pe gură, pe ochi... Fiecare din aceste sărutări îl liniștea în privința materialității, disponibilității ei. Trăia, era acolo, era a lui, avea o piele care vibra sub buzele lui...

În cele din urmă, nemaiputând, ea se răsturnă pe spate, lăsându-se să recadă pe sacii de hârtie.

– Am o surpriză pentru tine, zise el.

Ea îl privi pe jumătatea înduioșată, pe jumătate uluită. Atunci, de la spate, el scoase la iveală... un pui fript.

În timp ce devorau pasărea, el îi povesti cum o pescuise din coșul unei femei în vârstă care ieșise la cumpărături.

Râseră nepăsători de mutra pe care avea s-o facă gospodina ajungând acasă. Zoe își imagină că soțul femeii era unul de teapa lui *papa* Charles, că va sparge

cel puțin trei farfurii și că, sub picioarele lui, bucățile de faianță vor deveni un praf fin de culoare albă.

A fost într-adevăr o masă foarte veselă, foarte destinsă. Abia după aceea lucrurile au început să se strice.

Era aproximativ ora 14 când Welcome se hotărî să deplaseze tabla pe care ploaia, care devenise și mai violentă, cădea răpăind ca o mitralieră. Tabla nu era grea și de aceea o deplasă fără trudă, dar pe când se ridica în sus, Zoe îl văzu pălind brusc și, cât ai clipi, fața i se acoperi de sudoare.

– Ce ai? întrebă ea.

Welcome nu răspunse. Părea groggy ca un boxer căruia îi este greu să-și revină. Avea fruntea încruntată ca de o migrenă violentă și respira cu dificultate.

Merse cu greu până la culcușul lui și mai curând se lăsă să cadă decât se așeză acolo. Apoi începu să tremure – un tremur mărunt, de parcă ar fi fost supus vribrațiilor unui motor reglat.

– Ești bolnav? strigă Zoe.

Nici de data asta el nu spuse nimic. Își încrucișase brațele pe piept și își legăna cu violență trunchiul ca în fața zidului plângerilor.

– Welcome, răspunde-mi!

Îi era necaz că țipa, dar nu-și mai controla vocea. Niciodată nu putuse suporta spectacolul durerii. În clipa

aceea ar fi preferat de o sută de ori să sufere ea însăși decât să-l vadă pe Welcome în starea aceea.

Când se lăsă în jos lângă el, Welcome încetă să se mai legene, mâinile i se ridicară până la gâtul ei și murmură ceva ce Zoe nu pricepu.

Îi șterse fruntea cu mâneca.

– Repetă, zise ea. Rar.

Îl văzu închizând ochii. Cu prețul unui efort teribil, Welcome îngână:

– Tetra...coro...idină.

– E un medicament? întrebă ea.

El dădu afirmativ din cap. Avea buzele palide și uscate. Și le umezi cu vârful limbii.

– O oră... nu mai mult... șopti el.

De data asta fu rândul ei să înceapă să tremure. Ce însemna asta? Că dacă trecea o oră era pierdut? Cu siguranță că Cerul nu ar fi dat voie să se întâmple așa ceva!

– Poți să rămâi singur?

– Grăbește-te, zise el.

I se sfâșia inima la gândul că îl va lăsa singur, dar deja se ridicase în picioare; știa că din clipa aceea toate secundele avau să fie numărate.

8

IEȘI DIN ȘANTIER ȘI porni la fugă pe stradă. Valuri de ploaie purtate de un vânt tăios o pălmuiau fără menajamente, dar nu avea ce să facă, avea nevoie de acest medicament, și încă repede.

"*Tetra...tetra, cum îi zicea?*"

Zoe se opri brusc din elanul ei, cu obrajii în flăcări, cu inima bătându-i cu putere. "Tetraidină? Tetracorină?" Fu gata să se întoarcă și să-l întrebe pe Welcome, dar în același moment cuvântul îi veni în minte, Tetracoroidină, da ăsta era. Și începu să alerge din nou ca o nebună, dar știa oare încotro alerga?

O mulțime de întrebări se înghesuiau în sărmana ei minte. Erau deschise farmaciile sâmbăta după-amiază? Tetracoroidina se elibera fără rețetă? Se administra sub formă de pastile? Picături? Injecții? Era un medicament costisitor? Avea un preț mare? Foarte oneros?

Alerga... De îndemânarea, amabilitatea, priceperea de a se descurca depindea viața lui Welcome; în consecință viața ei. Nu-și juraseră să nu se părărsească niciodată?

Dar mai mult decât propria moarte, ceea ce o preocupa acum era teama de a fi recunoscută de un trecător, de un polițist, de farmacist poate... Nu suporta gândul că ar fi putut fi prinsă înainte de a-l fi salvat pe Welcome.

Și deodată, fără să fi vrut – cel puțin fără să fi dorit în mod explicit – se pomeni pe strada Saint-André-des-Arts. Abia când recunoscu clădirea în care locuia Harkins, prăvălia de artă de la parter, ușa de la intrare de culoare verde închis, cu bara ei strălucitoare de cupru, abia atunci pricepu de ce venise acolo. Și, într-adevăr, cine altcineva în afară de Harkins ar fi putut să-i procure într-un răgaz atât de scurt banii pentru cumpărarea tetracoroidinei?

Se opri o clipă cu sufletul la gură în pragul ușii de la intrare. Cu siguranță că Harkins nu-i va da banii pe degeaba – invitația pe care i-o făcuse să mai vină când va avea nevoie de bani excludea orice interpretare caritabilă – cum ar fi putut să facă altfel? I se va supune: spera că va fi de acord să-și achite datoria într-o altă zi.

Loja portăresei era luminată, dar Zoe traversă foarte repede vestibulul, se năpusti ca o gazelă pe scara în spirală și îi survolă parcă treptele până la etajul al doilea. Ridică ștergătorul cu un gest rapid. Cheia lipsea. Cu atât mai bine, Harkins era probabil acasă. Sună – o lungă

apăsare de deget pe butonul de cupru – și auzi cum sunetul se prelungește în apartament...

"Ce tot face, fir-ar să fie? Ce tot face?"

Sună încă o dată, lovi cu pumnul în ușă... Când se opri, auzi trosnind scândurica din parchet. După două secunde ușa se deschise.

– Tu! exclamă Harkins recunoscând-o.

În clar obscurul palierului dinții îi luceau ca niște colți de lup.

– Trebuie să mă ajutați! izbucni ea. Trebuie. Dacă nu, un prieten de-al meu va muri. Este bolnav, înțelegeți? Am nevoie de un medicament. Există vreo farmacie pe aici?

Îl apucase de reverul scurtei de casă și-l scutura de parcă ar fi vrut să-l facă să priceapă mai bine ceea ce spunea. În schimb el se supără.

– Haide, ia lasă-mă! Ce mai e și cu povestea asta?

Îl obligă să se dea înapoi și închise ușa în urma ei.

– Voi face tot ce vreți, absolut tot, vă jur pe capul meu, zise ea, dar îmi trebuie banii să cumpăr acest medicament. Dacă nu sunt înapoi înainte de a trece 50 de minute, prietenul meu va muri.

Harkins păru că se destinse.

– Cincizeci de minute! E mai mult decât trebuie!

Înțelese că greșise nescurtând termenul. Acum îi va

cere să facă dragoste cu el înainte de a plăti... dacă va plăti vreodată!

– Vă promit, zise ea că vin după aceea, dar lăsați-mă să mă duc înainte la farmacie...

– Nu e nici o grabă: e una la vreo cincizeci de metri...

Se apropie de ea și trase de fermoarul gecii.

– Ca să vezi! exclamă el. Ești udă!

Și cât ai clipi din ochi, ea schimbă tactica. Sub privirile stupefiate ale lui Harkins, începu să se dezbrace repede din cap până în picioare. Când fu goală se îndepărtă de el.

– Banii, zise ea; vreau banii imediat.

El ezită o clipă, își trecu limba peste buze și în cele din urmă se hotărî să se ducă după portofel, de unde scoase o hârtie de cincizeci de franci.

– E bine?

Ea habar nu avea dacă era bine. Putea oare să riște să i se refuze tetracoroidiana pentru că nu mai avea câțiva franci?

– Să vin cu tine? La farmacie?

Ea nu avea din asta decât avantaje. În felul acesta nu risca să fie identificată de farmacist.

– Vă rog, imploră ea.

– Foarte bine, zise el, dar va trebui s-o meriți.

Față de prima întrevedere, când se arătase atât de

pasivă, de data asta fu foarte activă. Dar nu era chiar atât de dornică să "merite" ajutorul lui Harkins, ci să-l facă să sfârșească mai repede. Și astfel, zece minute după ce o solicitase, afacerea era încheiată – zece minute care, totuși, i se păruse îngrozitor de lungi și în cursul cărora nu fusese părăsită de imaginea lui Welcome care se răsucea de durere pe sacii de hârtie.

Epuizat, Harkins zăcea încă pe pat, pe jumătate gol. Zoe era deja îmbrăcată.

– Grăbiți-vă, zise ea, timpul trece...

El scoase un mormăit, dar nu făcu nici cea mai mică mișcare.

– Mi-ați promis că mă ajutați, zise ea scuturându-l.

– Mai lasă-mă un minut...

Avea în gură un gust ciudat, un gust care îi amintea de produsul cu care mama ei îi impregna capătul de la tocurile de scris când era mică.

– Prietenul meu trage să moară! strigă ea.

El se ridică agasat. Își luă cu o mână pantalonii și plecă spre baie. Auzi apa curgând în chiuvetă. Avea tot timpul în fața ochilor imaginea lui Welcome palid, tremurând, îmbrobonat de sudoare. Welcome cu brațele încrucișate pe piept, legănându-și torsul. Welcome care îi spunea "Grăbește-te". Și apa curgea, curgea, curgea la nesfârșit...

În fine zgomotul se opri. Harkins reapăru în cameră

încheidu-și nasturii de la șliț. Avea un rid în colțul gurii care îi dădea un aer jenat.

– Ia-o înainte, zise el. Te prind din urmă.

Ea îl privi cu un aer neîncrezător. Nu era o manevră? Scutură din cap.

– Nici vorbă. Ieșim în același timp.

– Pentru Dumnezeu, nu fi stupidă! se supără el. Nu trebuie să fim văzuți împreună.

– Atunci ieșiți primul, zise ea.

El clătină capul cu un aer încăpățânat.

– Doar n-am să te las singură la mine în casă.

Timpul trecea inexorabil...

– Foarte bine, zise Zoe, dar te previn. Dacă-mi joci vreo festă, ai să mi-o plătești.

Ieși, coborî în grabă cele două etaje cu capul în flăcări. Ajunse pe trotuar și începu să-l aștepte. Ploaia nu se oprise. Strada era la fel de întunecoasă ca și la căderea nopții și prăvăliile își aprinseseră lumina vitrinelor. Zoe găsi repede firma farmaciei, o cruce verde care clipea. Harkins nu o minți se, până la ea nu era mai mult de cincizeci de metri. Zoe își luă elan și se năpusti în ploaie. Cât ai clipi, hainele îi erau din nou bune de stors. Ajunse la adăpostul storului din fața farmaciei și se întoarse. Ce se moșmondea Harkins? De ce întârzia atâta? N-ar fi trebuit mai bine să accepte cei cincizeci de franci pe care i-i dăduse?

Înăuntru clienții stăteau la coadă. O clipă fu tentată să se așeze și ea la rând ca să câștige timp, dar oare nu era un risc? Nu asta vroia să evite cerându-i lui Harkins să vină în locul ei?

Pe zidul farmaciei era un ceas și acel ceas arăta orele 15 și 30. Trecusera deja 35 de minute de când Zoe îi părăsise pe Welcome, treizeci și cinci de minute de când Welcome suferea, se lupta cu moartea, în vreme ce ea se transformase în prostituată. Și ce s-ar fi întâmplat dacă farmacia nu avea momentan tetracoroidină? "Asta nu, Dumnezeule! Asta nu!"

Harkins era cel care alerga?

Urmări plină de speranță cum înaintează un bărbat cu impermeabil și umbrelă, dar nu, bărbatul o luă în altă direcție, nu era Harkins.

"Dacă nu vine, am să-l omor!"

Și deodată, cu un aer de condescendență suverană, bărbatul își făcu apariția; nici măcar jenat, nici măcar gâfâind.

– Ah! iată-vă!

– A trebuit să răspund la telefon, explică el. Ce-ți trebuie exact?

– Tetracoroidină...

– Cum arată?

– Habar n-am... Fie-ți milă, grăbește-te!

El intră în prăvălie. Era 15 și 35. Zoe mai avea la

dispoziție douăzeci de minute, dar îi trebuiau zece să ajungă la șantier. Viața lui Welcome depindea de rapiditatea cu care farmacistul va elibera produsul. Zoe începu să roage Cerul în gând să nu-i pună bețe în roate, dar nu reușea să se concentreze, parcă avea capul plin de vată; oamenii și locurile din jurul ei nici măcar nu-i păreau adevărate. Privea țintă la pendulă, fascinată de viteza secundarului, și nu-și desprindea ochii de acolo decât să se uite la Harkins, la locul pe care-l ocupa la rând. Când pendula indică 15 și 40, mai avea înainte doi clienți, un bătrân ce se sprijinea într-un baston și o femeie tânără fardată țipător.

Zoe închise ochii. "Nu te gândi. Încearcă să nu te gândești..."

Începu să fredoneze printre dinți o melodie, orice. Își fixa atenția asupra cercurilor pe care le făceau picăturile de ploaie în băltoace. Trecură alte minute. Când ridică din nou capul, era rândul lui Harkins să fie servit. Își ținu respirația în timp ce el stătea de vorbă cu farmacistul. Bărbatul cu bluză albă dădu din cap aprobativ, se aplecă să deschidă un sertar și îi înmână o cutiuță lui Harkins. Apoi intră în funcțiune mașina de înregistrat; Harkins întinse o bancnotă, își verifică restul... Dacă părea plictisit ieșind din prăvălie, Zoe nu-i lăsă timp să se plângă.

– Ce sunt? Pastile?

– Picături, răspunse el. Noroc că farmacistul mă cunoaște. E nevoie de rețetă pentru chestia asta.

Zoe îi luă pachețelul din mână și o rupse la fugă.

Welcome stătea întins pe spate fără să se miște, cu brațele de-a lungul corpului, cu ochii închiși. Zărindu-l astfel, Zoe își zise că ajunsese prea târziu, că totul se sfârșise. Când îl văzu deschizând ochii, avu impresia că inima o să-i facă explozie de bucurie.

– Nu-ți fie teamă... Avem medicamentul... Gâfâia în așa hal încât abia reușea să vorbească. Degetele ei desfăcură pachețelul și scoaseră la iveală sticluța, o pipetă și o notiță pe care începu s-o citească cu aviditate.

"Modul de administrare..." Așa, asta era. "În caz de crize grave, se iau o dată douăzeci de picături...."

Deschise sticluța. Cutia de conserve era încă plină pe jumătate de apă. Lăsă să cadă în ea picăturile numărându-le cu voce tare. Degetele îi tremurau pe piepetă.

Își trecu o mână pe sub capul lui Welcome și îl ajută să se ridice.

– Bea repede...

Și gândea: "Am făcut tot ce puteam. Acum e rândul Cerului să preia ștafeta".

El bău cu mici înghițituri sârguincioase. Îi surprinse

strălucirea privirii când îi reașează capul jos. Se aplecă asupra lui și-i atinse ușor gura cu buzele.

– Odihnește-te. Închide ochii...

El o ascultă. Ea îi ținu mâinile până când respirația îi deveni calmă. După aceea se ridică fără zgomot și reaprinse focul. Când se întoarse din nou spre Welcome, acesta dormea liniștit; obrajii i se coloraseră, trăsăturile i se destinseră. Se așeză lângă el sucind și răsucind între degete cutiuța de tetracoţoidină. Prețul produsului: 18 franci și cincizeci.

Se prostituase deci pentru 18 franci și cincizeci. Dar – prefera celălalt mod de a vedea lucrurile: îi salvase viața lui Welcome, și pentru asta nu exista preţ.

9

MAI TÂRZIU ÎI POVESTise că mai avusese crize de felul acesta pe vremea când stătea la bunica lui. Pe atunci fusese vorba să-l opereze de o malformație cardiacă și apoi bunica lui murise și totul se amânase. Își amintise din fericire numele produsului care i se administra în astfel de cazuri, și-l amintise tocmai fiindcă era vorba de un nume complicat; dacă ar fi fost un nume simplu, ar fi avut toate șansele să-l uite.

– Îmi promiți că vei avea tot timpul la tine aceste picături? întrebă Zoe.

El spuse da, îi promitea. Apoi vru să știe cum reușise ea să-l procure. Era o întrebare la care se așteptase și la care, în mod ciudat, nu găsise încă răspuns.

– Ăsta e secretul meu, zise ea.

– Tobie?

– Nu, nu Tobie... N-ar fi făcut-o niciodată.

– Paulo?

– Nici el.

– Atunci cine?

Ea tăcu.

– Nu vrei să-mi spui? insistă el.

– Ce te interesează? M-am descurcat, asta e tot.

Regretă instantaneu agresivitatea, dar era și vina lui; de ce o punea pe jăratic?

– Ascultă, zise ea mai conciliantă, principalul era găsirea medicamentului, nu?

Nu-și amintea să-i fi venit greu vreodată să mintă. De ce trebuia să se pomenească brusc în pană de inspirație?

– Haide, haide, exclamă ea cu o veselie falsă, să vorbim despre altceva!

El zâmbi forțat, și ea înțelese că nu era convins să renunțe. Astfel că, dacă pe moment se prefăcu că întoarce pagina, reveni din nou la atac în timpul serii.

Tocmai se strecuraseră amândoi în sacul de iută. Trupul lui Zoe era stâns lipit de corpul lui și îi simțea respirația pe buze. Deodată Welcome zise:

– L-ai revăzut cumva pe Harkins?

Ea își simți deodată gura uscată.

– Harkins? repetă ea ca să câștige timp.

Stăteau așa de strâns lipiți încât el nu putea să nu-și dea seama că inima ei o luase la goană.

– Ai fi putut să te duci la el ca să salți biștarii, zise el.

Și în privința asta ar fi trebuit să mintă, să găsească o ripostă, o eschivă oarecare. Poate că la urma urmelor nu ținea să mintă. Adevărul este că încetă să mai lupte.

– Este adevărat, am fost la el.

– Și... l-ai întâlnit? întrebă el cu o fărâmă de voce.

Nervii o lăsară dintr-o dată și izbucni în hohote.

– Nu, nu, imploră el, n-am vrut să te fac să plângi...

Prea târziu; sughița, lacrimile îi șiroiau pe obraji... Acum chiar dacă el ar fi vrut s-o împiedice să vorbească, n-ar fi reușit. Îi spuse totul, totul – ceea ce se petrecuse înainte și ce se petrecuse și de data asta – cum Harkins o surpinsese în cadă, cum cedase șantajului său, cum se dusese iar la el să facă rost de bani...

Vorbele îi erau întretăiate de sughițuri; din când în când se întrerupea să-și șteargă nasul, dar nimic nu ar fi oprit-o, trebuia să-și golească sacul, să spargă abcesul, să se spele o dată pentru totdeauna de murdăria care se lipise de ea.

De două-trei ori Welcome o opri pentru a pune o întrebare, a lămuri un detaliu. Ea se miră că nu-și manifesta altfel mânia, indignarea față de Harkins. Se purta de parcă tot ce-i povestea i s-ar fi întâmplat altcuiva. La sfârșit îl auzi zicând doar atât:

– N-o să mai vorbim niciodată despre asta, Zoe. Niciodată, auzi?

Vocea lui nu fusese nici măcar plină de amenințare sau de furie. Zoe se întrebă dacă nu cumva în el se rupsese ceva.

Când se făcu ziuă, parcă și frigul se înteţise. Totuși

cerul se luminase; se ivise chiar și o rază de soare care se ostenea să dea strălucire crizantemelor vânzătorului de flori.

Zoe ieși prima din sacul de iută și se îmbrăcă înfiorându-se toată.

– Cum te simți în dimineața asta? întrebă ea.

– Merge, răspunse Welcome.

– Azi fac eu aprovizionarea...

– Nu!

– Ba da. Profită că e duminică; trebuie să te mai odihnești

Adevărul e că fețele lor purtau urmele unei nopți albe, dar cea a lui Welcome arăta mai suferindă. Pielea lui părea translucidă și avea cearcăne mari la ochi.

– Voi aprinde focul, zise el.

Ea îl sărută ușor pe buze.

– Nu te obosi prea tare... și nu te neliniști. S-ar putea să cam întârzii.

Când ieși în stradă era aproximativ ora nouă. Dangătul clopotelor răsuna în aerul matinal. La *Fauvettes* probabil că colegele ei intrau cu rândul în capela mănăstirii încălzită dinainte. Cele mai mici ocupau primele bănci, cele mai înalte se așezau în fund și, când domnișoara Anicet dădea semnalul, toată lumea stătea jos.

Zoe alungă imaginile stârnite de zgomotul clopotelor

duminicale. Frigul trecea prin giaca subțire cumpărată de la Tobie și nici blugii nu erau mai grozavi. Intră pe o primă terasă de cafenea să se încălzească și să încerce să găsească ceva de mâncare. Știa că fotografia ei apăruse acum în toate ziarele, poate chiar și la televiziune, și se știa deci vulnerabilă mai mult ca niciodată, dar cei câțiva clienți care se găseau acolo erau cu totul absorbiți de preocupările lor personale și nu-i acordară decât o atenție relativă. Cel mai curios se întrebase dacă era băiat sau fată, și până să-și răspundă nici nu se mai gândea la ea.

Din nefericire, Zoe nu avea tehnica lui Welcome ca să "facă" terasele. Teama de a fi prinsă în flagrant delict o paraliza. Trecu de la o masă la alta de parcă ar fi căutat pe cineva, trăgând cu ochiul la coșurile cu cornuri și adulmecând cu un aer pofticios mireasma de cafea proaspătă. Când își dădu seama că unul din chelneri îi observase manejul, Zoe bătu repede în retragere fără să fi luat nimic.

Trecu pe la toate terasele din piața Saint-Michel. După trei sferturi de oră de eforturi, recolta era formată din trei bucățele de zahăr în ambalajul lor de hârtie și o monedă de cincizeci de centime.

Începu să se gândească la cei cincizeci de franci pe care Harkins i-i propusese în ajun și pe care făcuse prostia să-i refuze. Când se gândea la asta strângea

pumnii și vederea i se tulbura. Îi părea bine că îi mărturisise lui Welcome, asta o ușurase, dar știa că eliberându-se pe ea, îl copleșise pe el. Și pentru acest lucru îl ura pe Harkins.

"N-o să mai vorbim niciodată despre asta, Zoe. Niciodată, auzi?"

Parcă auzise și acum intonația lui Welcome. Bineînțeles, îi promisese. "Nu, niciodată, niciodată", repetase ea. Dar oare promisese să nu-l mai revadă pe Harkins? Era normal să nu dispună pentru micul dejun decât de câteva bucățele de zahăr și de o monedă de cincizeci de centime, când cu puțină îndemânare putea să-l facă pe Harkins să-i scoată din pană, pe ea și pe Welcome, pentru zilele de-a rândul de acum înainte, poate chiar pentru săptămâni întregi?

Îi va spune: "Vreau o mie de franci. Dacă nu mi-i dați, mă predau poliției și vă spun că v-ați culcat cu mine. Veți ajunge la închisoare pentru că sunt minoră". Cu siguranță că va ceda. Ce altceva ar putea să facă? După aceea, evident, va trebui să-i explice lui Welcome proveniența celor o mie de franci, dar era ușor, îi va spune că avusese baftă, că dăduse peste un portofel burdușit cu bancnote... Cu cât se gândea, cu atât mai mult se convingea că aceasta era soluția cea bună.

Totuși încă mai ezita. Prevăzuse oare totul? Oare Harkins n-ar fi putut să întoarcă situația în avantajul lui?

Ce s-ar întâmpla, de exemplu, dacă i-ar telefona mamei sale să vină s-o ia? În acest caz ar fi putut să spună orice, că tot el, numai el ar fi fost crezut; veșnica poveste dintre cel mai tare și cel mai slab!

"Ba nu! Ce proastă sunt! își zise ea. Azi e duminică... Harkins nu-i va telefona mamei; o să-i fie prea frică să nu dea peste *papa* Charles!"

Această evidență fu ca o rază de soare; fața i se lumină brusc. Trebuia să acționeze imediat, nu avea nici un minut de pierdut.

Intră pe strada Saint-André-des-Arts gândindu-se deja ce va face cu cei o mie de franci. Mai întâi își va oferi o masă bună, o masă adevărată. Apoi se va duce la Tobie să schimbe giaca subțire cu cea mai călduroasă. Fără a mai pune la socoteală că ar risca și o sumă la jocul pachețelelor. Ce nu făceai cu o mie de franci!

Când ajunse în fața clădirii în care locuia Harkins, era aproape 10 și 15. Îl va surprinde de dimineață. Spera să-l găsească într-o stare în care să nu opună decât cea mai mică rezistență.

Portăreasa nu se afla în loja ei. Plecase fără îndoială în week- end. Zoe urcă treptele două câte două. Mașinal, căută cheia sub ștergător, dar nu găsi nimic. Una din două: ori păsărica era în cuib, ori își schimbase obiceiurile...

Zoe întinse mâna spre butonul soneriei și îl ținu o

clipă apăsat. Nu-i era frică; de data asta era foarte hotărâtă să obțină ceea ce dorea fără să dea nimic în schimb. Tulburarea se datora faptului că acționa fără încuviințarea lui Welcome; bănuia că nu i-ar fi aprobat demersul. Dar, oricum, în situația în care se găsea, nimic nu ar fi putut s-o oprească.

La etajul de sus cineva exersa la pian. Era singurul zgomot ce ajungea până la Zoe. În fiecare clipă se aștepta să audă trosnind scândurica parchetului din interiorul apartamentului, dar nu, nimic nu mișca. Sună a doua oară...

Dacă și Harkins plecase la țară? Zoe suspină. Hotărârea ei fusese spontană, nu știa dacă ar mai fi avut curajul să vină în altă zi... Va renunța la bogăția râvnită? Apăsă pentru a treia oară pe butonul soneriei...

Pianul de la etajul de sus nu se mai auzea. Se făcuse tăcere deplină. "Nu mi-a mai rămas decât să plec?" gândi Zoe. Furioasă, lovi cu palma în clanța ușii.

Nu mică îi fu mirarea când văzu că ușa se deschise...

10

IMEDIAT CE INTRĂ, SE simți curpinsă de o mare neliniște. Și chiar mai mult: de spaimă. Simți cum i se face pielea ca de găină.

Mobilele erau răsturnate, bibelourile sparte, perdelele tăiate fâșii, pe mochetă se vedeau pete de sânge...

Într-o străfulgerare revăzu tot ce i se întâmplase de când fugise de la *Fauvettes*...

"Și acum asta!" O urmare logică, poate. O dramă...

Să fugă? Să meargă până la capătul descoperirii?

O călăuziră petele de sânge. Dar a trebuit să ridice hârtiile răspândite pe jos ca să le scoată la iveală.

Când să treacă de pragul biroului, își simți picioarele tremurând atât de tare încât fu nevoită să se sprijine de perete să nu cadă.

"Haide, curaj! Fii tare! Tu ai vrut-o, nu-i așa?"

Dar chiar vrusese asta? Oare asta dorise să se întâmple când îi telefonase lui *papa* Charles?

Parcă o apăsa ceva; urechile îi huruiau; "Voi leșina, cu siguranță că voi leșina..."

Și totuși nu, se ținea bine. "Fugi sau intră în birou, nu sta pe loc..."

Intră. Un strigăt îi țâșni printre buze și, din nou, fu nevoită să se sprijine de zid ca să nu cadă.

Harkins, în pijama, zăcea pe mochetă. Mânerul unui coupe-papier îi ieșea din piept, de unde țâșniseră valurile de sânge, colorând conținutul sertarelor răspândite pe jos. O altă rană îi brăzda obrazul de la baza nasului până la vârful urechii. Ochii, rămași de puțin neatinși, erau larg deschiși, încremeniți într-o veșnică oroare.

Trebuia să fugă. Să fugă de acea grozăvie, de baia de sânge. Să fugă de privirea aceea care o acuza. Dar Zoe rămânea pe loc de parcă fiecare picior al ei ar fi cântărit o tonă.

Primul gest a fost să întindă mâna spre fotografia mamei sale, scăpată ca prin miracol, pe care tocmai o descoperise în îngrămădirea de hârtii care zăceau pe parchet. Mâna ei rămase un moment în aer, apoi se retrase. "Pleacă! Pleacă!" îi șoptea o voce.

Și brusc parcă prinse aripi. Se întoarse pe călcâie și traversă salonul în fugă. Tocmai voia să se repeadă spre ușa de la intrare când auzi pași pe scară. Venea cineva...

Cu spatele lipit de ușă, cu ochii ieșiți din cap, Zoe își mușcă pumnul până la sânge. Răsunară voci, la început confuze, apoi din ce în ce mai clare:

– ... Tâmbălău îndrăcit!

– Poate că a fost o scenă de familei?

– Un cutremur de pământ, vrei să spui. Ai fi zis că se dărâmă casa. Eu stau chiar deasupra.

Zoe se înfioră când pașii călcară pe podeaua din fața ușii.

– Totuși e un tip calm de obicei...

– Cu străinii ăștia, nu se știe niciodată!

Pașii începură să urce scările, vocile se estompară... Mai mult moartă decât vie, Zoe își sprijini fruntea de ușă, simțind cu plăcere răceala pe pielea ei fierbinte. Când se convinse că liniștea desăvârșită pusese din nou stăpânire pe întreaga clădire, Zoe ieși fără zgomot pe palier. În urechi îi răsunau parcă niște lovituri de nicovală, avea gâtul uscat, mâinile umede. "Mai ales să par naturală; să nu fug; să cobor normal scara."

"Nu zici, își zise ea, nu zici că aș fi putut să dau nas în nas cu *papa* Charles!"

Gândul acesta îi sporea spaima.

Ajunse în stradă și își umplu plămânii cu aer rece și, imediat, începu să clănțăne din dinți. Tocmai îi trecuse prin minte ceva îngrozitor.

Era posibil ca *papa* Charles să se înverșuneze cu aceeași sălbăticie și asupra mamei ei?

Welcome aprinsese focul. Când intră în șantier, Zoe îl găsi așezat pe o blană de lemn, cu genunchii strânși

între mâini, cu privirea țintă la flăcări și tremurând. Nu reușea să-și stăpânească tremurăturile. Se rușină de prada amărâtă pe care i-o aducea.

– Ia acum asta, zise ea dându-i bucățelele de zahăr. Plec iar imediat...

El o prinse de braț.

– Nu... nu pleca...

– Nu vrei să mănânci?

El scutură din cap. Era foarte tras la față.

– Nu mi-e foame, zise Welcome.

La faptul că el era bolnav se adăugase tulburarea provocată de cele întâmplate în apartamentul lui Harkins, și simțea că nu mai rezistă. Prea multe emoții, prea multe tulburări față de cât putea să suporte.

– Ți-ai luat picăturile? întrebă ea.

– Nu-ți face griji... O să meargă... Mi-e deja mai bine... Stai jos...

Ea se ghemui lângă el și-și lăsă capul pe umărul lui. Niciodată mai mult ca în acel moment nu avuseseră nevoie unul de altul, dar singurul lucru care ar fi putut s-o ușureze pe Zoe ar fi fost să-i spună, să-i povestească ce i se întâmplase lui Harkins; dar asta nu o putea face fără să-i mărturisească în același timp că se dusese iar la el; știa că Welcome îi purta pică pentru asta și mai știa că nu era într-o stare în care să suporte un nou șoc. Așa că tăcea, dar în timp ce-l lăsa pe Welcome să-i mângâie

părul, nu-i ieșea din minte imaginea lui Harkins zăcând în balta de sânge, iar peste aceasta se suprapuse o altă imagine, cea a mamei ei într-o atitudine identică, cu fața tăiată, poate moartă, cu ochii încremeniți și în aceeași expresie de oroare...

– Te vreau, zise Welcome.

Zoe se aștepta atât de puțin la asta într-un asemenea moment, încât se uită la el de parcă ar fi spus o necuviință.

– Acum?

Privind-o în ochi, Welcome îi trase în jos fermoarul de la giacă și își mișcă o mână după forma unuia din sânii ei.

– Acum, repetă el.

Ea se lăsă un moment mângâiată fără să reacționeze. Fețele lor erau grave. În sfârșit ea se ridică și-și descheie pantalonii.

"Dacă era pentru ultima dată?" își zicea ea. Inima începu să-i bată cu repeziciune și, în același timp, își simțea toate organele intime deschizându-se dragostei; cât ai clipi din ochi, trecu de la pasivitatea morocănoasă la o înflăcărare nestăpânită. Ea îl dezbrăcă pe Welcome; după aceea îi încurajă inițiativele, îi favoriză îndrăznеala... Când căzură amândoi într-o stare de epuizare vecină cu năuceala, focul se stinsese de multă vreme.

– Te iubesc, zise Zoe dintr-o răsuflare.

– Și eu te iubesc, zise Welcome.

Dar se exprima cu greu, gâfâia, tremura.

"Dacă a fost pentru ultima dată? își repetă Zoe.

– Îmbracă-te repede, îi zise ea, să nu răcești.

El o strânse în brațe.

– N-o să ne despărțim niciodată, nu-i așa? Spune-mi că n-o să ne despărțim niciodată.

– Știi bine că am jurat...

– Spune-mi că ești a mea!

– Sunt a ta, Welcome.

– Numai a mea.

Era o aluzie la Harkins?

– Numai a ta, repetă ea.

Stăteau acolo amândoi, goi-goluți, ca doi naufragiați, și ea nici măcar nu putea să-i transmită puțin din căldura ei.

– Te rog, Welcome, acum îmbracă-te...

El o ascultă, dar cu atâta stângăcie încât trebui să-l ajute să-și îmbrace hainele. Zoe își dădea seama că el își risipise ultimele forțe în momentele lor de dragoste, că avea nevoie de îngrijire și de hrană.

– Mă duc iar să fac aprovizionarea, zise ea.

– Nu, nu mă părăsi...

– Trebuie, Welcome, nu putem sta fără să mâncăm...

Era adevărat, bineînțeles, dar nu mai avea decât un

gând: să-și revadă mama, să-i audă din nou vocea, să se asigure într-un fel că trăiește...

– Am să mă grăbesc, adăugă ea. Îți promit.

– Atunci să nu faci vreo prostie, Zoe... Îmi juri că nu faci vreo prostie?

Ea jură.

Era ora de vârf în brutării. Clienții îmbrăcați în haine de duminică stăteau la coadă să-și cumpere pâinea. Mulți dintre ei profitau de ocazie pentru a-și cumpăra o tartă cu mere sau o prăjitură cu cremă.

Trecând prin fața brutăriei cu firma *Fântâna Iubirii,* Zoe înțelese imediat că avea o șansă în acea aglomerație. Pe de o parte, vânzătoarele foarte ocupate nu o puteau urmări. Pe de altă parte, clienții nu ezitau să-și pună coșurile cu alimente într-un colț în timp ce-și cumpărau produsele de patiserie. Zoe se putea strecura în prăvălie, putea șterpeli un coș și apoi s-o șteargă fără multă vorbă...

Zis și făcut. Coșul pe care pusese ochii se găsea foarte aproape de ușă și era plin cu provizii de tot felul. Zoe puse mâna pe el și ieși fără să se grăbească, așteptând să ajungă în stradă ca s-o rupă la fugă... Schimbă de mai multe ori direcția spre a-și înșela un eventual urmăritor, dar când își întoarse capul, după cinci minute de alergare, aproape că se miră văzând

strada pustie în urma ei. Atunci intră sub portalul unui imobil să-şi tragă puţin sufletul şi să-şi inventarieze bunurile.

Ar fi putut să spună comoara ei! În partea de sus a coşului era un mic portmoneu uzat din piele roşie. Zoe descoperi în el o bancnotă de cinci zeci şi trei hârtii de zece franci împăturite una în alta, cât şi un pumn de monede. Coşul propriu-zis conţinea mezeluri, biftecuri, conserve de legume, pateu, mai multe feluri de fructe, biscuiţi... pe scurt aveau acolo de mâncare pentru mai multe zile.

"Hei, fata mea, faci progrese!"

Tocmai voia să iasă iar în stradă cu coşul când se răzgândi. Era prea periculos. Mai bine să ascundă coşul undeva şi să vină după el mai târziu. În felul acesta, dacă porneau în urmărirea ei şi era văzută cu mâinile goale, nimeni nu s-ar fi legat de ea. Se mulţumi doar să golească portmoneul şi să vâre banii în buzunar. Coşul împreună cu conţinutul lui îşi găsi loc într-o cămăruţă din spatele lăzilor de gunoi ale clădirii.

Când ieşi din nou în stradă se simţi mai mult sau mai puţin reînseninată. Spera că având hrană bună, Welcome se va reface. Dar acum, imediat, avea altă problemă de rezolvat.

Ştia că va găsi cabina telefoanelor în piaţa Saint-Michel. Se duse până acolo, întorcând mereu capul

înapoi, așteptându-se în fiecare clipă să fie nevoie să-și ia picioarele la spinare, dar nu, hotărât lucru, totul era calm; probabil că proprietara coșului îi pierduse urma.

Zoe intră în prima cabină disponibilă și formă numărul mamei ei. Trebui să încerce de două ori căci îi tremura mâna; și nu numai mâna; tot corpul îi era agitat de tresăriri ca sub efectul unor descărcări electrice. Se aștepta să-i răspundă vreun curcan de la poliția criminală, care să-i anunțe că mama ei fusese asasinată, dar, din prima clipă, recunoscu "organul" lui *papa* Charles.

– Cine e la telefon?

Era vocea unui domn care fusese deranjat. Zoe puse marginea tricoului peste receptor și vorbi.

– Eu sunt cea care v-a telefonat alaltăieri la birou, zise ea.

Papa Charles nu reacționă. Zoe auzi o respirație de forjă și nu-i veni deloc greu să și-l imagineze.

– Azi, adăugă ea, aș vrea să vorbesc soției dumneavoastră...

– Iar eu vă somez să vă spuneți numele! tună Balévre. Este un ordin!

– Nu mă speriați, zise Zoe. Dacă nu mi-o dați imediat pe soția dumneavoastră, voi anunța poliția că l-ați ucis pe domnul Harkins...

La capătul celălalt al firului se auziră niște chiăieli și gâfâieli necuviincioase.

– Sunteți nebună, complet nebună! De altfel, vă anunț că soția mea nu este acasă.

– De unde știu că n-ați omorât-o și pe ea?

– Soția mea o duce foarte bine, iar dumneata să-mi dai pace.

– Îmi pare rău, domnul Balévre, dar nu am nici un motiv să vă cred pe cuvânt; voi suna din nou peste o oră.

– Ascultă-mă bine o dată pentru totdeauna. Peste o oră nu voi mai fi acasă, și nici soția mea. În altă ordine de idei, dacă persiști să mă deranjezi te previn că vei avea de-a face cu mine. Așa că, micuțo, îți dau un sfat: vezi cum faci să nu mă înfurii că ai să regreți, priceput?

– Bla bla bla bla bla bla bla, făcu Zoe.

Și închise.

Ticălosul ăsta nu s-ar fi oprit la amenințări. În focul acțiunii, formă numărul poliției. Funcționarul de la celălalt capăt al firului avea o voce răgușită de bețiv.

– Despre ce e vorba?

– Am descoperit un cadavru, zise Zoe.

– Un cadavru?

– Știu cum îl cheamă. E vorba de domnul Harkins, Philippe Harkins. Locuiește pe strada Saint-André-des-Arts. Și mai știu și cine l-a omorât – domnul Charles

Balévre, strada Marignan nr.8. Harkins era amantul doamnei Balévre...

– Stai un pic, fir-ar să fie! Nu v-ați spus numele.

– N-am nimic de spus... Viața doamnei Balévre e amenințată. Poate că deja e moartă. Așa că vă sfătuiesc să vă grăbiți să-l arestați pe asasin...

– Alo! O clipă...

Zoe închise fără milă. Acum era rândul lor să intre în joc! Mai mură-n gură nici că se putea! Ieși din cabina telefonică cu conștiința împăcată.

11

LUI WELCOME NU-I veni să-și creadă ochilor când o văzu apărând pe șantier cu coșul plin de mâncare.

– Acum ți-e foame? întrebă Zoe.

– Cred că o să mi se facă, răspunse el zâmbind.

Își redobândise efectiv forțele, căpătase puțină culoare în obraji și chiar își dăduse osteneala să se spele.

– Și stai așa că nu e tot, zise Zoe.

Îi arătă portmonelul de piele roșie, după care scoase din buzunar banii găsiți în el. Welcome fluieră admirativ.

– Frumoasă treabă!

Biftecurile îi ațâțară grozav pofta de mâncare. Ultima oară când mâncase așa ceva se mai afla la bunica lui, dar de atunci trecuse ceva vreme.

– Cum o să le frigem? întrebă Zoe.

– Așteaptă, am o idee.

Găsi pe șantier o bucată de sârmă aruncată și Zoe îl ajută să înșire pe ea cele patru bucăți de carne. Apoi se așeză de o parte și de alta a focului ținând fiecare de o

parte a frigării improvizate. După câteva minute biftecurile erau gata.

– N-or să aibă sare, zise Zoe.

Totuși amândoi găsirea carnea excelentă. La desert se delectară cu biscuiți și pere. Welcome își recăpătase pofta de mâncare și începea să se refacă; totuși, după ce terminară de mâncat, el zise:

– Cred că am să trag un pui de somn...

Se dezbrăcară amândoi și intrară în sacul de iută. Amândoi avuseseră partea lor de emoții; de aceea somnul se arătă mai tare decât veleitățile lor amoroase. După cinci minute dormeau.

Prima se trezi Zoe. Mai exact fu trezită de un zgomot: zgomotul pe care îl făcea poarta tăiată în palisadă când era împinsă din exterior. Constată patru lucrători: focul se stinsese; se făcuse foarte târziu; Welcome avea un somn agitat; poarta care dădea spre stradă era întredeschisă. Patru observații simultane, făcuse chiar în secunda trezirii, dar cu care se amesteca o neliniște, sentimentul unui pericol latent...

Mașinal, privirea lui Zoe se fixă pe spațiul porții din palisadă. primejdia nu putea să vină decât de acolo. Ușa aceea nu se putea deschide singură; probabil că cineva o împinsese înadins.

Cu grijă, spre a nu-l trezi pe Welcome și înfio-

rându-se toată, căci era goală, Zoe ieși din sacul de iută. Pe când își trăgea pantalonii pe ea văzu un cap ivindu-se prin crăpătura porții. Imediat inima începu să-i bată frenetic. Recunoscu claia de păr a lui Truelle.

Privirile li se încrucișară și rămaseră amândoi împietriți. Când pricepu că celălalt se holba la goliciunea ei, se grăbi să-și tragă pantalonii și el se uită la ea cum dansează de pe un picior pe altul cu un aer răutăcios.

– Welcome, strigă ea, trezește-te!

Truelle strigă ceva ce ea nu înțelese, îi adresă un gest obscen și se făcu nevăzut. Zoe alergă până la palisadă. Când ajunse lângă ea îl văzu pe Truelle dispărând la colțul străzii.

Welcome se ridicase pe jumătate.

– Ce se întâmplă? întrebă el clipind spre ea.

Ca să vorbească trebui să aștepte să i se liniștească respirația.

– Truelle... A venit...

Welcome își trecu mâna peste ochi.

– Ți-a zis ceva?

– A strigat ceva... nu știu ce... și pe urmă a făcut așa...

Și reproduse gestul lui obscen.

– Ticălosul! izbucni el. Îl aranjez eu zilele astea...

Ieși din sacul de iută.

– Ce voia?

Ea dădu din cap. Consideră că e inutil să-i spună în

ce ținută o surprinsese Truelle. Nu se cuvenea înainte de orice să-i cruțe inima bolnavă?

– Doar a băgat capul, zise ea, și a fugit.

Welcome începu să se îmbrace bombănind. Lunga siestă nu părea a-l fi odihnit, dimpotrivă. Avea gesturi nervoase, mișcări dezordonate, nu reușea nici macar să-și încheie șireturile. Zoe nu putea să creadă că apariția lui Truelle era la originea acestei agitații. Dacă se pregătea o nouă criză, ea trebuia oprită cât mai repede...

– Picăturile, zise ea. Repede!

El o privi cu un aer demn de milă. Nu auzea sau ce?

– Picăturile! repetă ea mai tare.

Dar din clipa aceea avu sentimentul unei catastrofe. Fără să îndrăznească s-o privească în față, Welcome își întoarse buzunarele pe dos: amândouă erau goale, și amândouă erau găurite.

– Ai pierdut sticluța?

– Probabil că a căzut...

Un val de descurajare trecu peste ea. Într-o străfulgerare revăzu prin ce trecuse ca să obțină tetracoroidina. Dar bunul simț natural învinse cu rapididate:

– Nu poate să fie prea departe... n-ai ieșit de aici.

Se străduia să pară calmă, dar simțea cum i se răsucește stomacul. Welcome părea mai mult resemnat decât tulburat.

– Probabil că s-a rostogolit pe undeva, zise el săltând din umeri.

În mod vizibil nu era în stare s-o caute. De altfel, puteau să-și piardă timpul scotocind cu atenție tot șantierul? Problema nu se mai prezenta ca în ajun. De data asta aveau bani. Mai rămânea să fie descoperită farmacia de serviciu care să accepte să-i elibereze teracoroidina fără rețetă...

– Nu-ți face griji, zise ea, voi găsi o altă sticluță...

– N-am nevoie... rămâi cu mine.

– Nu, lasă-mă să mă duc.

El scutură din cap.

– Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să fac două crize imediat una după alta...

Și adăugă, simțind că ea nu era convinsă:

– Am nevoie de tine, nu înțelegi?

Acestea erau cuvintele care trebuiau pronunțate. Zoe se lipi de el. Întâmple-se ce s-o întâmpla. Nu-l va părăsi, din moment ce avea nevoie de ea. Și dacă trebuia să moară, va muri și ea cu el. De altfel, viața era departe de a-i părea o succesiune de zile fericite. De când îl descoperise pe Harkins într-o baltă de sânge, se simțea răspunzătoare de moartea lui; oare nu ea înarmase, într-un fel, brațul lui *papa* Charles? Greutatea acestei responsabilități o zdrobea și, în plus, teama ca mama ei să nu fi avut aceeași soartă...

Apoi, își dădea seama că viața aceasta rătăcitoare nu putea să dureze la nesfârșit. Într-o zi sau alta, în mod fatal, poliția va pune până la urmă mâna pe ea, și atunci ce se va întâmpla cu ei, cu dragostea lor? Nu se simțea în stare să înfrunte singură o lume de adulți, cu atât mai puțin să reînnoade firul cu colegele ei de la *Fauvettes*. Moartea, hotărât lucru – moartea în doi – o speria mai puțin decât o despărțire.

Dar în seara aceea, în spatele îngrămădirii de nori, steaua lor bună veghea. Tremurăturile lui Welcome se răriseră treptat. Pe măsură ce găsea alinarea în tandrețea și căldura ei, gesturile lui nervoase, mișcările dezordonate se potoleau. În fața focului reaprins îl văzu cum renaște la viață și în aceeași clipă recăpătă și ea speranța în acea viață... Nu aveau dreptul să fie defetiști, trebuia să se folosească de fiecare șansă.

"Mâine, își zise ea, mă duc la farmacie."

Când părăsiră șantierul, puțin înainte de orele șapte, Welcome părea total refăcut. Duceau cu ei coșul încă pe trei sferturi plin cu provizii. Frigul era înțepător, cerul ca un plumb. Băltoacele le arătau imaginea a doi rătăcitori alungați din paradis și lipiți unul de altul cu înfrigurare. Zoe își aminti de gravura care împodobea vorbitorul de la *Fauvettes* și care reprezenta pe Iosif și pe Maria la Bethleem căutând hanul care să-i adăpostească...

Se îndreptară în mod mecanic spre piața Saint-Michel. La doi pași de strada Saint-André-des-Arts, Zoe era nerăbătoare să treacă prin fața domiciliului lui Harkins. Pentru ce, n-ar fi putut să spună; ca să vadă... Pe nesimțite îl ghidă pe Welcome într-acolo și nu întâmpină nici o împotrivire. El ducea coșul și atunci când îl trecea dintr-o mână în alta ca să se odihnească, Zoe îl prindea de celălalt braț, ceea ce transforma mersul lor într-un mic balet.

Pe ambele părți ale străzii era un șir neîntrerupt de mașini care staționau. Dar ochiul indiscret al fetei nu întâmpină nici o greutate în a recunoaște automobilul de culoare neagră oprit în fața imobilului lui Harkins. Era mașina poliției. Uitându-se mai de aproape, văzu că un agent în uniformă patrula pe trotuar. Așadar telefonul ei fusese luat în considerare; fără îndoială că Harkins se găsea deja la morgă.

Ridică fără să vrea privirea spre etaje și Welcome o surprinse. Îi strânse brațul.

– Nu spune nimic...

Emoția îi altera vocea. Simți că el o trage mai repede înainte și făcură vreo sută de pași fără să-și vorbească. Își spunea că n-ar fi trebuit să mai treacă pe acolo cu Welcome, că îi făcuse rău în mod inutil amintindu-i niște fapte pe care el căuta să le uite. Îi reveneau în minte aparenta lui nepăsare când i se destăinuise, tonul imper-

turbabil cu care spusese: "N-o să mai vorbim niciodată despre asta, Zoe. Niciodată, auzi?" Dar sub răceală, sub calm, ghicise onoarea batjocorită, rușinea, dezgustul...

Avea ciudă pe el, sigur, dar învăța că niciodată trecutul nu se mai întoarce. Siguranța cu care poliția făcuse caz de informația ei era o consolare mult prea slabă. Și Welcome avea să se închidă acum într-o tăcere ostilă?

– Welcome!

El întoarse capul spre ea; era grav. Clipi.

– Te iubesc, zise ea încetișor.

Fulgerul pe care îl văzu în ochii lui o învioră. Se opriră pe trotuar să se sărute. Un trecător grăbit dădu peste ei și întoarse capul.

– Nu mai există copii în ziua de azi! bombăni el.

Dar pe ei îi durea în cot de bombănitori și de trecătorii grăbiți; ei aveau tot viitorul în față, erau singuri pe lume... Fără îndoială că asta era dragostea. Un alai de mizerii de care se agățaseră câteva secunde de eternitate.

12

TITLUL DIN *FRANCE-SOIR* era destul de mare ca să poată fi citit de la o distanță de mai mulți metri: *STRADA SAINT-ANDRÉ- DES-ARTS. UN CETĂȚEAN ENGLEZ ASASINAT ÎN MOD SĂLBATIC ÎN APARTAMENTUL SĂU.*

Privirea lui Zoe ochi anunțul la raionul de ziare al drugstore-lui Saint-Germain, unde intraseră să se încălzească. Titlul scris cu caractere groase era suficient s-o facă să transpire; de parcă ar fi declarat-o puțin vinovată de această crimă. Se simți leoarcă de năduşeală. Se întreba cum să facă să citească articolul fără să atragă atenția lui Welcome.

Era ora unsprezece; clienții căscau gura prin magazin. Welcome își târa coşul cu nasul pe sus, fără să pară că-i pasă vreun pic de tot ce-l înconjura. Cu siguranță că nu citise titlul din *FRANCE-SOIR*, altfel ar fi reacționat în vreun fel. Ar fi putut să facă oare legătura între acest cetățean englez de pe strada Saint-André-des- Arts și Philippe Harkins?

Pe când își punea această întrebare, Zoe simți mâna lui Welcome așezându-i-se pe braț.

– Așteaptă-mă aici, zise el; dau o tură până la W.C.

Ea luă mașinal coșul pe care i-l întindea și îl urmări cu privirea până la toaletă. Imediat ce dispăru, se repezi spre ziare; apucă din teanc un exemplar din *FRANCE-SOIR*. Puse coșul la picioare și începu să citească articolul cu aviditate...

Atunci auzi o voce în spatele ei:

– Cum te cheamă?

Se întoarse brusc. În fața ei se găseau doi bărbați care se uitau la ea ca la un animal curios. Unul dintre ei, cel mai în vârstă, avea pe cap o pălărie moale, era îmbrăcat cu o canadiană și pe obrazul drept i se zărea o cicatrice urâtă. Celălalt semăna cu Belmondo, mai puțin aerul zeflemitor, și ținând în mână o fotografie a lui Zoe. El pusese întrebarea. Din prima clipă înțelese că erau de la poliție și imediat se simți pierdută.

Totuși puse la loc cu o mână fermă exemplarul din *FRANCE-SOIR*.

– Ce vreți de la mine?

– Te-am întrebat cum te cheamă...

– Francine, zise ea

– Francine și mai cum?

Simțea cum un nod mare i se formează în gât. Peste câteva secunde nu va mai putea vorbi...

– Francine Férié, improviză ea.

– Ai acte?

Trebuia cu orice preț să câștige timp. Care va fi reacția lui Welcome când va ieși de la toaletă?

– Imediat, zise ea lăsându-se în jos.

Începu să scotocească în coș. În poziția în care stătea, vedea încălțările celor doi bărbați, cizme scurte la bătrân, mocasini galbeni la Belmondo. Mai putea face ceva pentru ea Bernadette Soubirous?

– Le găsim?

– Acum, repetă ea.

Printre picoarele lor se uita cu încordare spre toaletă. Deodată recunoscu blugii destrămați ai lui Welcome. Ridică puțin capul și-i întâlni privirea. Ochii lui de câine fidel, puțin triști, se umpluseră de spaimă. Era incapabil să facă cel mai mic gest. Înțelegea, măcar, mesajul pe care i-l transmitea? Era pregătit? Oricum, nu avea altă soluție. Se ridică brusc în picioare și țâșni înainite spre ieșire. Welcome o lăsă să treacă și se așeză apoi să bareze drumul, întârziind începerea urmăririi de către cei doi inspectori.

– Opriți-o! strigă bătrânul. Poliția!

Urmă un scandal pe cinste. Niște bărbați se porniră să alerge, o femeie urlă; împingându-l pe Welcome, Belmondo mișcă o piramidă de sticluțe cu apă de toaletă care căzu cu un zgomot mare de sticlă spartă.

Fără să întoarcă măcar capul, Zoe ajunse la ieșire. Deja gâfâia. Încă câțiva metri și se putea pierde în labirintul circulației. Dar soarta se împotrivi din nou. Se poticni de o treaptă și căzu pe burtă cât era de lungă, cu respirația tăiată, având parcă o pânză pe ochi. "Gata, s-a sfârșit!"

– Ridică-te.

Era vocea lui Belmondo, în chip curios alterată, nenaturală...

Făcu un efort să se ridice, recăzu, se simți apucată și ridicată ca un pai. În jurul ei se strânsese lumea, zeci de ochi care o priveau fără bunăvoință. Cei doi inspectori o așezară între ei și o trăgeau spre o mașină a poliției, îndepărtându-i pe curioși.

Da, se terminase, era sfârșitul. Știa că moartea ei începea aici, pe acest trotuar al bulevardului Saint-Germain, și îi cunoștea toate etapele. Revăzu fugar imaginea mamei ei, a lui *papa* Charles, a sorei Augusta, a domnișoarei Anicet... Niște fantome, nimic altceva decât niște fantome...

Belmondo se așeză la volan și ea urcă în spate cu bătrânul. În momentul când mașina demara, văzu pe cineva care despica mulțimea de gură-cască. Era Welcome. Își pusese mâinile în dreptul gurii și îi striga ceva ce nu auzea. Totuși înțelese după mișcarea buzelor: "La șantier. La șantier".

Comisarul Aboukir avea șaizeci de ani și glasul lui curgea precum mierea. Era un bărbat bine făcut, cu obrazul rumen și părul rar. Zoe era de părere că îi vorbește prea de aproape și că avea mâna cam plimbăreață.

– Nu erai fericită la *Fauvettes?*

Ea săltă din umeri cu un aer obosit.

– Ce-ai făcut în aceste cinci zile? Unde ai stat ascunsă?

Ea îl revăzu pe Welcome trăgând-o în spatele palisadei, în prima seară, Welcome strecurându-se lângă ea în sacul de iută, Welcome zicând: "Și la mine e prima dată", Welcome bătându-l pe Truelle, Welcome bolnav, Welcome tras la față; Welcome despicând mulțimea, strigând: "La șantier, la șantier..." Oare tipul ăsta gras avea nevoie să știe toate astea?

– Doar a trebuit să mănânci în aceste zile?!

Se gândi la coșul cu provizii lăsat în drugstore; spera că Welcome îl recuperase.

– Ei bine, răspunde!

Ce-l interesa pe el dacă mâncase sau nu? Se mai apropiase puțin de ea și-i pusese mâinile pe genunchi. Le simțea căldura prin stofa subțire a blugilor.

– Ascultă bine, Zoe: nu-ți vreau răul. Nu-și cer decât să-mi spui ce-ai făcut în timpul acestor cinci zile...

"Dacă își închipuie că am să-i vorbesc despre Welcome, se înșală... Ia-ți de-aici labele murdare, porc bătrân!"

Își împinse înadins scaunul înapoi. Neștiind ce să mai facă cu mâinile, comisarul se ridică și se așeză artistic pe colțul biroului.

– Vrei să luăm totul de la zero?... Bun, să ne întoarcem la ziua de miercuri, ziua în care ai fugit de la *Fauvettes*. În ziua aceea nimic deosebit. Nu ai vorbit nimănui despre planul tău, nici măcar celei mai bune prietene... Cum o cheamă?

Îi părea bine să afle că Cécile tăcuse; Cécile știuse întotdeauna să fie discretă.

– Bun, pe scurt, părăsești *Fauvettes*, dar ce faci *după aceea?* Asta vreau să știu. Mai întâi cum ai ajuns la Paris? Ai făcut autostopul?

"Dă-i drumul, îmi stârnești curiozitatea. Parcă eu te întreb dacă bunică-ta mergea pe bicicletă?"

– Haide, micuțo, nu trebuie să-ți fie frică. N-am să te mănânc, să știi!

"Ia încearcă, că o să-ți rupi dinții... care ți-au mai rămas!"

– Fă un efort, Zoe. Nu-ți cer luna de pe cer.

Telefonul îl întrerupse. Se ridică suspinând, dădu ocol biroului, se lăsă să cadă în fotoliul lui și ridică receptorul.

– Da?... Foarte bine, să intre.

Un zâmbet îi ridică ușor colțurile gurii.

– A venit mama ta...

Prin urmare *papa* Charles n-o masacrase! Avu un gând de recunoștință pentru Bernadette Soubirous.

Când ușa se deschise, Aboukir era în picioare, pregătit să-și primească vizitatoarea, dar Valérie Balévre nu avea ochi decât pentru Zoe.

– Isuse Cristoase!

Comisarul, care întinsese mâna în mod imprudent, nu se alese cu nimic și o vârî în buzunar. Valérie Balévre parcă împietrise în fața fiicei sale, iar buzele ei admirabil rujate luaseră forma literei O.

– Cine ți-a tăiat părul? izbucni ea în sfârșit.

Zoe rămase mută, cu privirea îndreptată înadins spre fereastră. Astea fuseseră singurele cuvinte de bun găsit pe care i le adresase! Își înăbuși cu mare greutate un hohot de plâns. Avea impresia că pieptul i se va sparge, atât de mare era valul de lacrimi pe care îl împingea înapoi. "Taci, nu spune nimic; cât timp nu vei vorbi, nu vor putea vedea că plângi..."

– Și îmbrăcămintea? De unde ai luat boarfele astea?

Comisarul crezu de cuviință că trebuie să intervină.

– De când am găsit-o, fiica dumneavoastră a refuzat în mod sistematic orice dialog; cred că se impune un control medical...

– Nu! strigă Zoe.

Era primul cuvânt pe care îl pronunța de multă vreme. Gândul că un necunoscut putea s-o pipăie solemn ca să vadă că nu mai era virgină îi părea insuportabil.

– Te-ai hotărât deci să vorbești? întrebă Aboukir.

– Du-te la naiba! mormăi ea.

Mama ei fu gata să se sufoce.

– Scuzați-o, domnule comisar, nu mai știe ce spune...

– Ar trebui s-o luați cu dumneavoastră; voi sta de vorbă cu ea mai târziu.

Când intră din nou în apartamentul tatălui ei vitreg din strada Marignan, luxul din jur o făcu pe Zoe să vadă limpede că trecuse dintr-o lume în alta. Se gândi la saltelele de hârtie pe care dormise cu Welcome, la sacul de iută ce le servise drept sac de dormit și, brusc, nemaiputând să reziste, izbucni în hohote.

– Fă-mi plăcerea și scoate-ți boarfele astea, și fă o baie, îi zise mama ei. Vreau să arăți prezentabilă când va veni *papa* Charles.

Niciodată nu fusese atât de tăioasă. Pierderea amantului o dezamăgise în așa măsură încât nici măcar nu se gândise să-și strângă fiica în brațe.

Zoe făcu baie, nu atât ca să-și asculte mama, cât pentru faptul că îi plăcea totdeauna acest lucru. Până la venirea lui Charles Balèvre, Zoe avu tot timpul să

redevină – cel puțin în privința aspectului exterior – o fetiță model.

Din prima clipă fu frapată de fața preocupată a tatălui ei vitreg. Dacă acest om crezuse că se va elibera omorându-l pe amantul nevestei sale, era foarte evident că se înșelase. Fața trasă și ridată părea de seu și burtoiul îi căzuse spre coapse.

– Ce-ai făcut cu părul? o întrebă el.

Hotărât lucru, devenea un laitmotiv! Zoe lăsă ochii în jos. Nu avea ce să-i spună; oricum n-ar fi spus nimic.

– Ne vom ocupa de tine mai târziu, zise el și se duse să-și toarne un pahar plin de whisky.

Apoi adăugă, îndreptând spre nevasta lui o privire furibundă:

– Fiecare lucru la vremea lui...

Bău whisky sec, tot paharul dintr-o înghițitură, și-și șterse gura, neelegant, cu dosul palmei.

Zoe observă că mama ei își pierduse culorile din obraji și degetele ei se jucau nervos cu pandativul de ambră. Fetiș? Talisman? Cu siguranță că avea nevoie de el.

– Vei mânca în camera ta, îi zise *papa* Charles. Mama ta și cu mine avem de vorbit.

Foarte mulțumită să scape de atmosfera apăsătoare care domnea în încăpere, Zoe nu așteptă să i se spună de două ori. Ieși cu demnitate, fără o vorbă, aparent insen-

sibilă la toate amenințările care planau, dar avu grijă să lase ușa întredeschisă. Când ajunse în camera ei, își scoase pantofii și se întoarse tiptil pe același drum.

– Comisarul a venit din nou la mine, zicea Balévre.

– Aboukir?

– Nu mai pot eu de Aboukir! Eu vorbesc de Chaurand. M-a fiert aproape o oră...

– Ce voia?

– Mai întrebi? Pur și simplu voia să mă prindă la-nghesuială. Spera să mă facă să spun că știam că Harkins era amantul tău. Corespondenta anonimă le-a spus la telefon că și viața ta era amenințată... Natural că habar n-ai cine putea să dea acest telefon?!

– Nu știu.

– În orice caz, trebuie să te aștepți să vină din nou să te interogheze.

– Ce va trebui să-i spun?

– Știi prea bine. Că nu am știut niciodată; că niciodată n-am bănuit nimic. E clar? Poziția pe care o ocup nu-mi permite să fiu bănuit de omor.

– Și dacă află de la faimoasa lui corespondentă că te anunțase?

– Ah, te rog, nu complica totul! Limitează-te deocamdată la asta, nu-ți cer nimic altceva. Îmi datorezi asta, nu?... Când mă gândesc că Harkins a fost atât de

cretin încât să păstreze porcăria aia de fotografie la el în casă!

– Nu bănuia că va fi omorât!

– Ca să guvernezi, draga mea, trebuie să prevezi. Când te încurci cu o femeie măritată, te ferești s-o compromiți. Recunoște că fără această fotografie eram perfect inatacabil. Era suficient să negi că fuseseși amanta lui; Chaurand n-ar fi putut să dovedească niciodată contrariul. Corespondenta lui anonimă ar fi fost considerată o mitomană vulgară și ne-ar fi lăsat în pace... În fapt, tu începi prin a nega și, atunci, Chaurand găsește dovada că minți. Rezultatul: își bagă nasul, îmi caută mie ceartă cu lumânarea... Și, culmea nenorocirii, totul se întâmplă când dispariția fetei tale a făcut deja presa să vorbească despre tine...

– Asta nu are nici o legătură.

– Posibil, dar lumea te-a și judecat; ești o femeie divorțată care s-a debarasat de plodul ei, ducându-l la internat, ca să se poată remărita. Acum, aceeași lume va afla că te delectai cu un amant și că, pe deasupra, acest amant a murit asasinat. Recunoște că e cam mult, nu?

– Puțin îmi pasă mie de ce gândește lumea!

– Ție, poate, dar Chaurand trage concluziile lui...

– Știi foarte bine că tu ai vrut s-o ducem pe Zoe la internat.

– Iar tu nu te-ai opus, după câte știu! Recunoaște că-ți convenea de minune...

Soneria de la intrare întrerupse conversația. De frică să nu fie surprinsă în spatele ușii, Zoe fugi cu picioarele goale până în camera ei.

Ajunsese deja acolo când auzi un murmur confuz de voci și pași în vestibul. Trebui să-și încordeze auzul ca să prindă ce se spunea.

– Am o veste proastă pentru dumneavoastră, domnule Balévre...

Era o voce metalică, impersonală, vocea unui om hotărât.

– Mi-am permis în dimineața asta să vă iau în mod discret amprentele... Am regretul de a vă informa că aceleași amprente au fost găsite și în apartamentul domnului Harkins.

13

"PĂI, ÎȘI ZISE ZOE, EXISTĂ o dreptate pe lumea asta!"

Tăcerea care urmă avea valoarea unei mărturisiri.

– Nu spuneți nimic? ironiză Chaurand.

Zoe încercă să-și imagineze scena: cei doi bărbați față în față și *papa* Charles cu ochii în jos pentru prima dată în viața lui. Regreta că nu e și ea de față; nu prea mai existau șanse pentru ca un asemenea eveniment să se mai poată repeta într-o zi.

– Voi fi un jucător cinstit, zise Balévre. V-am mințit. Este adevărat, îl cunoșteam pe domnul Harkins... Dar nu vă bucurați prea tare, comisare. Nu eu sunt asasinul lui.

– Ca să vă cred trebuie să-mi furnizați motivele, domnule Balévre. Trebuie să vă amintesc că aveați un motiv excelent?

– Nu neg acest lucru, comisare, dar vă repet că nu eu l-am ucis... Valérie, spune-i și tu.

– Va vorbi și doamna Balévre imediat. Aș vrea însă mai întâi să vă aud pe dumneavoastră.

– Fie. Crima a avut loc duminică, nu? După cum

mi-ați precizat, între 9 și 10. Ei bine, în dimineața aceea nu am plecat de-acasă decât la unsprezece și jumătate. Soția mea va confirma acest lucru.

– Cum vă explicați că amprentele dumneavoastră au fost descoperite acasă la domnul Harkins?

– Am fost la el în ajun, sâmbătă seara.

– Îl cunoașteți de multă vreme?

– L-am cunoscut în seara aceea... Trebuie să vă spun, comisare, că vineri am primit un telefon anonim care mă informa că Harkins era amantul soției mele.

– Ce fel de anonim, bărbat sau femeie?

– Femeie. Am toate motivele să cred că este vorba de informatoarea dumneavoastră. De altfel m-a sunat din nou duminică dimineață, exact înainte de a pleca de acasă. Voia cu orice preț, să vorbească cu soția mea. O smintită, o isterică. Mă acuza că îl omorâsem pe Harkins și voia să se asigure că n-am ucis-o și pe soția mea.

– Și i-ați dat-o la telefon pe soția dumneavoastră?

– Aș fi făcut-o bucuros ca să scap de ea. Dar Valérie era plecată după unele cumpărături. I-am și spus asta, natural, dar nu m-a crezut, ceea ce explică faptul că a telefonat la poliție.

– Trebuie deci să admitem că această femeie misterioasă s-a dus acasă la domnul Harkins imediat după ce a fost omorât?

– Fără nici o îndoială.

– Și știți cine ar putea fi?

– Nu.

– Nici dumneavoastră, doamnă?

– Nici eu.

– Mă voi întoarce, domnule Balévre, la seara de sâmbătă... Înainte de a merge acasă la domnul Harkins, ați avut vreo explicație cu soția dumneavoastră?

– Nu. Tocmai asta voiam să evit prin vizita mea la Harkins. Nu am făcut nici o aluzie în fața soției mele; consider că astfel de probleme trebuie să se rezolve între bărbați.

– Bine. Ajungeți deci acasă la domnul Harkins, și ce se întâmplă?

– Mi-e nu-mi place să umblu cu ocolișuri, comisare. Am mers direct la țintă.

– S-ar fi putut ca informatoarea dumneavoastră să vă fi păcălit.

– Fără îndoială, dar știam că reacția lui Harkins la atacul meu direct îmi va arăta adevărul mai bine decât prea multă vorbărie. A crezut că sunt sigur de afirmațiile mele și a recunoscut imediat. I-am spus că dacă va mai continua să se întâlnească cu Valérie am să-l rup în două. I-am cerut să sfârșească cu ea fără să-i pomenească nimic de vizita mea. Voiam ca Valérie să creadă că această ruptură se datorează lui, nu mie... Harkins era terorizat. Când am plecat de la el eram sigur că va face

tot ce i-am cerut. De unde să bănuiesc eu că a doua zi de dimineață...?

– Mă întorc acum la dumneavoastră, doamnă. Când l-ați văzut pe domnul Harkins ultima dată?

– Joia trecută.

– Și de joia trecută n-ați mai fost în apartamentul de pe strada Saint-André-des-Arts?

– Întocmai, comisare.

– Ce ați făcut ieri dimineață, între nouă și zece?

– Ce-am făcut, păi... ca în toate duminicile, piața.

– V-ați întâlnit deci cu vânzători, cu vecini...

– Ei bine, ăăă...da, natural.

– Aceste persoane ar putea să declare că v-au văzut?

– Presupun că da. Cum să fiu sigură?

– Vă amintiți să fi întâlnit o persoană anume?

– Știi și dumneata cum e la cumpărături, comisare. Oamenii vin, pleacă, se înghesuie... Unii vânzători poate își vor aminti că m-au zărit, n-aș putea să bag mâna-n foc... Trebuie să trag concluzia că mă bănuiți?

– Datoria mea, doamnă, este să-i bănuiesc pe toți cei care aveau un mobil să-l omoare pe domnul Harkins. Sunt ipoteze pe care nu le pot da la o parte. De exemplu, ați fi putut să vă duceți prin surprindere la amantul dumneavoastră, ieri dimineață, și să-l omorâți într-o criză de furie aflând că vrea să vă părăsească...

– Este monstruos!

– Neîndoielnic, doamnă. O crimă este totdeauna monstruoasă... Se înțelege de la sine că nu acuz pe nimeni. Vă voi cere doar să nu părăsiți Parisul; aș putea în orice clipă să am nevoie de dumneavoastră. Omagiile mele, doamnă; la revedere, domnule...

Zoe auzi un zgomot de pași, o ușă deschizându-se și închizându-se...

– Ei bine, stăm grozav! exclamă *papa* Charles.

Apoi se auzi o altă ușă închizându-se și conversația deveni imposibil de auzit.

Zoe se cuibări în pat, încrucișându-și cu înfrigurare brațele la piept ca în clipele cele mai rele din viața ei rătăcitoare. Mama ei o ucigașă? Îi rămăsese întipărită în minte fraza comisarului Chaurand: "De exemplu, ați fi putut să vă duceți prin surprindere la amantul dumneavoastră, ieri dimineață, și să-l omorâți într-un moment de furie aflând că voia să vă părăsească..."

Era posibil? Nu, răspunse Zoe. Mama ei nu era femeia care să renunțe atât de ușor. Ar fi discutat, s-ar fi agățat, ar fi făcut apel la toate comorile ei de seducție; și până la urmă ar fi reușit să-și convingă amantul.

Ca să ajungă să-l omoare i-ar fi trebuit un mobil mult mai puternic! De exemplu, faptul că apăruse o rivală în persoana propriei sale fiice... Dar asta nu se putea, nu-i așa? Cine dracu' i-ar fi spus-o.

La urma urmelor, pentru Zoe avea puțină impor-

tanță să știe care dintre ei doi îl omorâse pe Harkins. Nu avea decât un singur gând: să fugă, să-l regăsească cât mai repede pe Welcome. Nu mai avea ce să caute în casa lui *papa* Charles, nici la *Fauvettes*. Lumea aceea nu era a ei. Prefera luxului din jur, patul de hârtii de pe șantier; rochiei elegante, blugii și glaca subțire, căldurii dozate a radiatoarelor, frigul aspru al toamnei. Numai ca Welcome să fie cu ea, să aibă nevoie de ea, să se simtă iubită.

Va fugi, jurase! Încă nu știa cum, dar va reuși ea. Nu-i dăduse întâlnire Welcome?

Pe la orele 14, mama ei aduse o tavă cu mâncare. Salată, pui fript, mere, fructe coapte. Se gândi ce sărbătoare ar fi fost să împartă o asemenea masă cu Welcome, dar acolo, nu era în stare să înghită nimic. Era prea agitată, prea febrilă. De altfel, mâinile îi tremurau atât de rău încât n-ar fi reușit să țină furculița.

– Mănâncă, o să se răcească.

Scutură din cap.

– Cum vrei, fata mea... De mâine te întorci la *Fauvettes*. Sora Augusta a fost anunțată.

Zoe căută privirea mamei ei, dar aceasta îi întorsese deja spatele. O urmări cu privirea până când trânti ușa în urma ei. Apartamentul redeveni tăcut. Zoe se apropie de fereastră, o deschise, se aplecă în afară. Patru etaje mai

jos, mașinile lucind de ploaie formau un șarpe lung în strada Marignan. Pe acolo nu putea să fugă. Singura ieșire rămânea ușa apartamentului. Nu era deloc ușor. La noapte, poate, când toată lumea va dormi?

Zoe urmări multă vreme mișcările străzii. Niciodată nu avusese un asemenea sentiment de părăsire. Mama sa devenise pentru ea o străină. Nu mai spera nimic de la această femeie, de la care așteptase totul ani de zile. "Tu, numai tu contezi – o auzea spunându-i lui Harkins. Aș înnebuni dacă m-ai părăsi."

Ea îl omorâse?

La lăsarea nopții, Zoe tot nu mâncase nimic, iar apartamentul era la fel de calm. Găsea chiar ciudată această tăcere. De ce nu făcea mama ei nici un zgomot?

Intrigată, Zoe ieși din cameră. Culoarul și restul apartamentului erau în întuneric. Ușa de la camera mamei sale era închisă, dar nici un firicel de lumină nu străbătea pe sub ea.

"Probabil că a adormit... Cu siguranță că a adormit..."

Zoe își simți inima cum începe să se grăbească. Când ar mai fi găsit un moment mai favorabil? Merse pe culoar în vârful picioarelor până în vestibul. Impermeabilul mamei sale se afla în cuier: îl luă și se îmbrăcă cu el. De ce să nu ia cu ea și ceva bani, ceva de mâncare?

"Fugi, fugi mai înainte de a fi prea târziu!", îi șoptea o voce.

Ezită o secundă și până la urmă o șterse cu mâna goală. Nici în ascensor nu-i venea să creadă în atâta noroc. În mod paradoxal, în loc să se bucure, se simțea chinuită de o teamă inexplicabilă. Ieși din cabină și se repezi în stradă, unde începu imediat să alerge spre Champs-Elysées. Era o oră de vârf; mulțimea traversa trotuarele, la stațiile de taxiuri se formaseră cozi. Ploaia cădea peste o mare de umbrele.

Zoe se refugiase la adăpost, într-o stație de autobuz. Prinsă între o uniformă și un colos cu barbă și turban, începea să-și revină după cursa de până atunci, când zări, ieșind dintr-un coș de hârtii, un exemplar din *FRANCE-SOIR*. Îl luă imediat.

Era un număr din prima ediție. Recunoscu imediat titlurile mari de pe prima pagină:

STRADA SAINT-ANDRÉ-DES-ARTS. UN CETĂȚEAN ASASINAT CU SĂLBĂTICIE ÎN APARTAMENTUL SĂU.

Desfăcu ziarul și începu să citească articolul. Se spunea acolo că, în dimineața zilei de duminică, poliția fusese informată de o misterioasă corespondentă anonimă că domnul Philippe Harkins fusese omorât la domiciliul său, strada Saint-André-des-Arts. Ducându-se imediat la fața locului, comisarul Chaurand și echipa lui descoperiseră într-adevăr un spectacol oribil. Apartamentul fusese literalmente devastat și victima zăcea

într-o baltă de sânge în mijlocul unei dezordini de nedescris. O rapidă reconstituire părea să demonstreze că Philippe Harkins se dusese să deschidă ușa ucigașului său în pijama. Atacat imediat – avea pe față o rană provocată de o armă albă – fusese probabil constrâns să se retragă până la birou. Pete de sânge indicau drumul parcurs de Harkins. În sfârșit, asasinul dăduse curs liber nebuniei lui ucigașe, înfigând coupe-papier-ul în pieptul victimei lui.

Informatoarea anonimă indicase un protagonist a cărui soție ar fi fost amanta lui Harkins. Deocamdată poliția ia amprentele din apartament.

Articolul se termina cu aceste rânduri:

După toate aparențele, ucigașul a fugit pe scara de serviciu a imobilului. În fuga lui a pierdut un obiect care reține toată atenția comisarului Chaurand. Este vorba de o sticluță de tetracoroidină. Acest medicament se folosește în anumite afecțiuni cardiace...

Șocul fu atât de violent încât Zoe nu mai putu să continue lectura. Citise *TETRACOROIDINĂ?* Literele ziarului îi jucau pe dinaintea ochilor. Welcome era ucigașul lui Harkins?

Nu mai simțea frigul, nu mai auzea ploaia, nu mai vedea mulțimea din jurul ei. Noaptea o împresurase și se închisese ca o glugă, izolând-o de restul lumii. În minte îi răsunau simultan zeci de întrebări. Welcome fusese deci

înaintea ei la Harkins? Cum ar fi putut, de vreme ce era bolnav? Avusese timp să acționeze, să răstoarne apartamentul cu susul în jos? De ce făcuse asta?

Zoe își amintea de atitudinea indiferentă a lui Welcome când îi mărturisise ce se petrecuse de două ori între ea și Harkins. Se mirase văzându-l că nu-și manifesta în nici un fel furia, indignarea. Se purtase de parcă totul se întâmplase altcuiva. Și apoi spusese: "N-o să mai vorbim niciodată despre asta, Zoe. Niciodată, auzi?" Cu o voce ciudată, din care nu străbătea nici amenințarea, nici furia.

Da, avusese dreptate atunci când se întrebase dacă nu se rupsese în el ceva. În lumina evenimentelor, lucrul acesta sărea în ochi. Pe ascuns, cu încăpățânare, Welcome își rumegase răzbunarea. Probabil că se gândise la ea toată nopatea. Și a doua zi dimineață, când Zoe insistase să facă ea aprovizionarea, hotărârea ei îl împinsese spre Harkins. Între 9 și 10 și un sfert, ora la care se dusese și Zoe la apartamentul din strada Saint-André-des-Arts, avusese tot timpul să-și ucidă victima și să-i distrugă apartamentul.

Zoe își amintea și de aerul lui rătăcit, de paloarea, de năucirea lui când se întorsese la șantier.

Ea însăși se găsea atunci sub șocul celor descoperite acasă la Harkins, dar remarcase totuși starea lui. Numai că pusese totul pe seama bolii; își zisese că nu-și revenise,

jurase că va avea grijă de el... Apoi mirarea ei când îi ceruse să facă dragoste. "Acum?" îl întrebase ea. "Acum" repetase el. Şi se iubiseră ca niciodată, fără să bănuiască măcar că, atât unul cât şi celălalt, aveau gravată în minte imaginea lui Harkins zăcând pe mocheta din biroul lui, înconjurat de conţinutul însângerat al sertarelor. Fără să bănuiască nici că, actul acela urmărea să le alunge acea imagine din conştiinţă şi să întărească integritatea redobândită a dragostei lor.

Zoe se simţi împinsă de mulţime şi văzu că un autobuz 73 tocmai oprise în staţie. Aproape fără să vrea se pomeni în maşină, atât de înghesuită încât nu mai putea să facă nici un gest, dar când autobuzul porni din loc, gândurile o năpădiră din nou.

Nu trebuie ca Welcome să fie prins; ea n-ar fi suportat asta. Oare descoperirea de către poliţie a sticluţei de tetracoroidină era o ameninţare pentru el? Zoe era total neştiutoare în materie de anchetă criminală, dar un lucru îi părea sigur: ca să ajungă până la Welcome nu era suficient că sticluţa purta amprentele lui; mai era nevoie şi ca acestea să fie undeva în fişiere spre a putea fi comparat. Or, Welcome nu fusese niciodată condamnat - cel puţin aşa ştia ea. Ar fi putut să-şi semneze crima înmuind degetele în sângele victimei lui şi n-ar fi riscat mai mult...

Parţial liniştită în această privinţă, Zoe începu să se

gândească cât de mare se dezvăluia dragostea lui Welcome prin acest gest. Nu putuse să suporte gândul că ea se dăruise altcuiva decât lui. Și totuși, prima dată se întâmplase spre a se evita despărțirea lor; a doua oară, pentru a-i procura medicamentul care să-i salveze viața. În nici un moment nu-l trădase. Singura ei greșeala fusese că nu putuse să păstreze numai pentru ea un secret prea greu de purtat.

Autobuzul își lăsa pasagerii în fața primăriei. Zoe începuse să alerge ca o nebună spre piața Saint-Michel. Îl vedea pe Welcome în fața focului, așteptând-o așezat pe o scândură, cu trunchiul aplecat înainte peste brațele încrucișate, într-o atitudine familiară. Ploua mereu. Alerga zărindu-și silueta în bălțoace. Trecând prin fața catedralei Notre-Dame, alunecă pe asfaltul ud, puse un genunchi în pământ și ridică ochii plini de lacrimi...

Era puțin trecut de ora 19 când zări palisada șantierului. Un junghi o constrânse să facă ultimii treizeci de metri la pas, dar deja simțea mirosul focului de lemne.

Împinse poarta cu toată greutatea corpului. Auzind poarta, Welcome se întoarse brusc. Era în picioare când Zoe se repezi în brațele lui. Un lung moment rămaseră lipiți unul de altul, incapabili să vorbească, dând frâu liber lacrimilor. Focul trosnea ușor în apropierea lor. Recunoscând scândura pe care îi plăcea lui Welcome să se așeze, ieșindul de beton ce-i apăra de ploaie, patul de

hârtii, sacul de iută, Zoe își regăsea adevăratul decor, decorul care îi adusese căldura ce-i lipsea.

Își culcă încet capul pe umărul lui Welcome

– Știu, șopti ea, știu ce ai făcut pentru mine.

El o strânse mai tare în brațe.

– Poliția a găsit sticluța, adăugă ea, dar chiar dacă are amprentele tale, tot nu poate să facă nimic. N-ai fost niciodată la închisoare, nu-i așa?

Nu, nu fusese niciodată închis, nici pentru mici găinării, dar era ceva și mai rău.

– Truelle m-a turnat, zise el.

– Truelle?

– Mă urmărea. M-a văzut intrând la Harkins... Când ziarele i-au anunțat moartea, a făcut legătura și s-a grăbit să-i anunțe pe curcani.

Ochii lui Zoe se umplură de spaimă.

– Truelle ți-a spus asta?

– Mi-a strigat-o adineauri.

– Atunci trebuie să plecăm, Welcome. Nu trebuia să te întorci aici!

– Te așteptam pe tine.

Ea îl apucase de mână și-l trăgea deja spre stradă. Când ajunseră pe trotuar, văzură duba poliției oprită sub primul felinar. De o parte și de alta a șantierului, polițiști înarmați așteptau să pună mâna pe ei de îndată ce aveau să iasă.

– Prea târziu, zise Welcome, ne-au prins.

Zoe se întoarse. Nu se resemna să se predea. El îi înțelesese imediat intenția.

Începu să urce în urma ei treptele inegale ce duceau la etaje. În urma lor răsunară câteva fluierături, zgomote de pași, trânturi de glasuri... Betonul gol le aducea în urechi ecoul unei legiuni în mișcare.

– Repede, zise Zoe.

Welcome se poticni, se ridică și porni iar înainte. Parcă aveau aripi, nu mai sfârșeau cu urcatul etajelor... Și deodată deasupra lor apăru cerul, aerul tare, ploaia, rumoarea străzii rămasă undeva jos, ca o chemare de sirene.

– *Cum e pentru un băiat?*

– *E mișto... dar pentru o fată?*

– *Nu pot să spun cum a fost. Parcă muream... Parcă muream împreună.*

–*Ai vrea să murim împreună?*

Înaintară până la marginea terasei, ținându-se de mână. Când primul polițist își făcu apariția pe scară, se aruncară în gol.

SFÂRȘIT